



Specimen literarium inaugurale continens animadversiones criticas in Platonis aliquot dialogos

<https://hdl.handle.net/1874/340454>

SPECIMEN LITERARIUM INAUGURALE

CONTINENS

ANIMADVERSIONES CRITICAS IN PLATONIS

ALIQUOT DIALOGOS,

ANNUENTIA SORBO SEMPER

EX APPROPRIATO SPINCH MARIANO

SPECIMEN LITERARIUM INAUGURALE

ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMICI

CONTINENS

ANIMADVERSIONES CRITICAS IN PLATONIS

ALIQUOT DIALOGOS.

INDICIBUS BENEDICTIS BOETIIQUE MISSA

SPERMEN LITERARUM INTEGRALIS

CONTINENS

ANIMADVERSIONES CRITICAS IN PLATONIS

ALIQNOT DIALOGOS.

SPECIMEN LITERARIUM INAUGURALE

CONTINENS

ANIMADVERSIONES CRITICAS IN PLATONIS

ALIQUOT DIALOGOS,

QUOD,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

GEORGHII GUILIELMI VREEDE,

JUR. ROM. ET HOD. DOCT. ET PROF. ORD.

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET LITERARUM HUMANIORUM DECRETO,

Pro Gradu Doctoratus

SUMMISQUE IN PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET LITERARUM HUMANIORUM DISCIPLINA

HONORIBUS ET PRIVILEGIIS

IN ACADEMIA RHEMO-TRAIECTIVA

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS,

ERUDITORUM EXAMINI SUBMITTIT

DIDERICUS HENRICUS HOENEBECK HISSINK,

DAVENTRIENSIS.

A. D. XXIV SEPT. ANNI MDCCCXLV, HORA II.



DAVENTRIAE.

APUD J. DE LANGE.

MDCCCXLV.

SPERMEN LITERARUM ET SCIENTIARUM

CONTINENS

ANALYSES CRITICAS IN PLATONIS

ALIQVOT DIALOGOS,

QVOD

ANNUATE SUMMO NOMINE

EX AUCTORITATE REGIAE UNIVERSITATIS

GEORGII CHRISTIANI VIKINGII

RECTORIS ET CENSURAE

IMPERII SENATUS ACADEMICI CONSENSU

EST

IMPRIMENDUM IN ACADEMIA REGIA UNIVERSITATE HAVNICA

Die Octava Martii

ANNO DOMINI MDCCCXXXII

MDCCCXXXII

IN ACADEMIA REGIA UNIVERSITATE HAVNICA

RECTORIS ET CENSURAE

EXAMINI SUBJICITIS

DIDRICHUS HENRICUS HOFMEYER HESSE

AVTHOR

IN ACADEMIA REGIA UNIVERSITATE HAVNICA

MDCCCXXXII

MDCCCXXXII

MDCCCXXXII

PARENTIBUS

OPTIMIS CARISSIMIS

Sacrum.

PARENTIBUS

ἀλλ' ἵνα δύναιται, ἀλλ' ἵνα βούλωνται, ἀλλ' ἵνα

ἴσως

L. S.

« Plato non intelligendi solum, sed etiam dicendi gravissimus auctor et magister.” Hoc ille praeconio ornatur a Cicerone, cui ipsi primam dicendi nec infimam intelligendi laudem omnes merito tribuerunt, eiusque iudicium sequentium saeculorum una paene et consentiens vox confirmavit. Neque nimia haec laus videatur. Nam sive dicendi genus spectes, est oratio Platonis nativa venustate decora, nunc placide graviterque magni fluminis instar labens, nunc vehementiore impetu currens; color poeticus; elegans verborum delectus; ironia lepida; sales et facetiae Atticorum ingenio dignae. Sive rerum ubertatem animadvertas, res tractantur suo pondere gravissimae: modo Deorum natura omnis mali ac pravitatis expers indagatur hominibusque proponitur tanquam exemplum, ad cuius praestantiam se conforment; modo in intimos humani animi recessus penetrans, virtutum naturam et officiorum fontem philosophus inquirat; modo sublimes de rerum omnium ortu et

incrementis sententias explicat; ubique celsi ingenii gravitas et sublimitas cernitur. Sive denique Platonis dialecticam attendas, est illa ad cognoscendum subinde difficilis quidem, sed diligens, acuta, certo ordine procedens, obscura studiose explicans, gravissimas quaestiones tangens, admirabile ingenii acumen et disserendi facultatem referens. Sed ex omnibus Platonis operibus palmarium merito dixeris libros Πολιτείας nomine inscriptos, in quibus quum consummatae virtutis humanae naturam indagandam sibi proposuisset, simul optimam civitatis formam exprimentam duxit, ut in hac quasi maiore tabula perfectae virtutis imago conspiceretur (L. II p. 268. D. seqq.). Hos igitur de Republica libros quum legerem summa cum voluptate, sensim paulatimque multae animo meo se offerebant quaestiones, suo in genere gravissimae, quas nondum satis explicatas videbam; veluti ut quaereretur, quaenam in doctrina morum, quam in illo opere exposuit Plato, Socrati debeantur, quaenam ipse philosophus invenerit; in perfectae civitatis descriptione quid ab aliis mutuatus sit superioris aevi philosophis, quid ipse excogitaverit, quid e sui temporis civitatibus in rempublicam suam transtulerit. Nam quum in illo opere civitatis exemplar informaret Plato a turbulenta patriae suae democratia longissime remotum, quum duo praecipue eius animum adverterunt respublicae, Lacedaemonica et Cretensis, tum aliarum quoque civitatum

leges, praesertim vero Pythagoreorum instituta ipsi ob oculos esse versata, non sine iure videbar mihi agnoscere. Porro quum, expressa optimae civitatis imagine in qua perfecta cerneretur virtutis species, deinceps L. VIII pravas reipublicae formas describere aggreditur, huius depravationis quatuor ponit gradus, quibus respublica paullatim ex optima in pessimam degeneret, timocratiam dico, oligarchiam, democratiam, tyrannidem: quarum singularum ortum et indolem tam prudenter et tam vere describit, ut eam non auctoris ingenio tantum excogitatam, sed ad historiae rerumque veritatem conformatam esse vere videaris statuere. Has igitur aliasque huiusmodi quaestiones, tum ad historiam civilis doctrinae ac philosophiae Graecorum, tum ad ipsam Platonis philosophiam pertinentes, si explicare pro virili tentassem, videbar mihi non inutilem operam fuisse praestiturus. — Prius vero quam ad has quaestiones examinandas accederem, id mihi ante omnia agendum arbitrabar, ut, quantum fieri posset, in Platonis mentem me insinuarem, dicendi genus perciperem, orationis virtutes cognitae haberem, philosophiae Platonicae non levem quandam notitiam, sed quoad possem accuratam cognitionem mihi pararem. Quam ob rem, quum praeter Πολιτείας aliquot tantum dialogos, Phaedonem, Phaedrum, Convivium, Menexenum legissem, iam omnes deinceps legere et relegere institui, cum

secutus ordinem, quem commendavit FRID. CAR. HERMANN, in libro inscripto, *Geechichte und System der Platon. Philos.*, ut ita a facillioris et levioris argumenti dialogis ad graviores ac difficiliores certa ratione transirem. Hoc consilium comprobavit KARSTENUS, Vir. Clar. Platonis amantissimus, regiam illam viam praedicans, qua unice ad interiorem philosophiae Platonicae cognitionem perveniri posset. Itaque legi nec fieri potuit, quin inter legendum passim quaedam animadverterem, quae aut ad emendationem aut ad interpretationem locorum difficultiorum pertinerent. Haec primum parum curare, negligere, vere forsitan opinatus, non satis magni ea esse momenti, ut diligentius explicarentur; dein magis attendere, hic illic in margine notare, accuratius explicare, scripto denique mandare. Quid multa? Quae ita congesseram, non prorsus videbantur incommoda, quae ut specimen progressuum meorum, qualecumque tandem, cum doctioribus communicarem. — Sed de instituti mei ratione paulo fusius dicendum.

Platonis Codicum lectiones nostris temporibus doctorum virorum opera eatenus iam exploratae videntur, ut iis iterum conferendis non magna seges emendationum exspectari possit. Codicibus obtemperandum sane, quoties consentiunt in scriptura, quae aut sua se bonitate tueatur, aut, etsi altera elegantior lectio magisque Platonis consuetudini congrua excogitari possit, facilem tamen ha-

beat defensionem. Non enim temere aliquid mutandum, nulla cogente necessitate; alioquin metuendum foret, ne nunquam lectio constaret omniaque vaga manerent et e cuiusque arbitrio penderet de locorum integritate iudicium. Quisquis autem ad corrupta Platonis loca emendanda studium suum conferre volet, is accurate summaque diligentia singula perlegat ac suas de recepta lectione dubitationes emendandique modos libere proferat, quo facto, aut, dubiis solutis, loci integritas confirmabitur, aut, difficultate et corruptela detecta, ad emendanda depravata doctiores operam intendent. Ita spes erit, fore ut aliquando Platonis aliorumque scripta, sic ut fere ab ipsis auctoribus sunt edita, legamus, certe ad veram scripturam proxime accedamus. Haec sane ratio fuit, cur ego, qui probe sciam emendationes, quas proferre ausus sum, non omnes omnium suffragia laturas, neque ea me esse ingenii felicitate et doctrinae praestantia, ut corrupta facile invenire, inventa corrigere valeam, tamen opus aggressus sim, quod magna cum difficultate maiorem habet voluptatem, spe ductus fore ut non omni spe deiciam et nonnihil saltem bonae frugis in iis, quae commentatus sum, reperiatur: ἡμῖν γὰρ, οἶμαι, ἀνάγκη, χρῆσθαι ἡμῖν αὐτοῖς, ὅποιοι τινὲς ἔσμεν, καὶ τὰ δοκῶντα ἀεὶ ταῦτα λέγειν (Theaet. p. 171 D)

His finem facerem, nisi illud restaret quo nihil mihi iucundius, ut gratum erga Praecepto-

res de me optime meritos animum testificer. In quibus fuit olim PETR. OTTO. CONR. VORSSELMAN DE HEER. in Athen. Daventriensi Phil. Nat. Prof., nunc iam cum omnium honorum luctu in ipso virilis aetatis robore acerba morte nobis ereptus; cuius animus vincula corporis, quibus ligabatur, diu ferre non potuit. Ille mihi, ut philosophiae naturali et mathematicis disciplinis paullo maiorem, quam a philologis fieri solet, operam navarem, gravissimus auctor exstitit; in quibus nisi elaboravi, saltem laborare studui. — Vos vero, qui adhuc in vivis estis, VV. DD. CC. I. BROWN, Gymn. Daventr. rector et P. BOSSCHA, Athen. Daventr. Prof., quorum institutione Daventriae usus sum, Vos item A. VAN GOUDOEVER et S. KARSTEN, qui mihi in Academia Traiectina in bonis literis duces fuistis, tot tantaque beneficia in me contulistis, ut vix verbis praedicare possim, quantum Vobis debeam, sive propter doctrinae fructus ex Vestra institutione perceptos, sive propter singularem humanitatem et benivolentiam, qua me semper affecistis. Vobis omnibus, VV. CC. Deus O. M. diu vitam viresque integras servet in discipulorum et patriae et liberalium doctrinarum utilitatem et emolumentum.

Hipp. Min. p. 567. E: ὥστε οὐκ ἂν γένοιτο ψευδῆς
ὁ μὴ δυνάμενος ψεῦδεσθαι, ὡς ἀμολόγηται. » Ut non
» possit esse mendax, qui non possit mentiri,
» sicut inter nos convenit." Hoc ex iis quae
praecedunt: ὁ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς δύνάτω, ὁ κακὸς (καὶ
ἀμαθὴς) ἀδύνατος ψεῦδεσθαι, tanquam ex praemissis
consequens concludi non potest, sed per se clarum
est et antea iam erat ab Hippia concessum. Pro
ὥστε reponendum censemus ὡς, hoc sensu: » Nam,
» ut antea inter nos convenit (p. 566 B, p. 567
» B), non possit esse mendax, qui non possit men-
» tiri." — Tales autem voculae, quales sunt ὡς,
ὥστε, facillime inter se permutantur; ut contra recte
ὡς in ὥστ' mutandum censet Stallb. in Menon. p.
71 A. — Ceterum in proximis p. 568 A vide an
melius sententiae consulatur scribendo, transposi-
tione facta: οὐ γὰρ ὁ γε ἀμαθὴς ἀδύνατος γάρ. nimi-
rum in praegressis Socrates disputavit, imperitum

mentiri non posse, quia saepe invitus vera dicturus sit. — E superioribus praeterea duo excitandi sunt loci, alter in ipso dialogi principio positus, ubi insigne occurrit exemplum liberioris illius orationis structurae, qua Plato lubens solet uti, ut ad familiaris consuetudinis rationem conformet sermonem. Significo locum p. 565 D: παρέχω ἑμαυτὸν λέγοντα ὃ τι ἂν τις βούληται ἂν ἂν μοι εἰς ἐπίδειξιν παρεσκευασμένον ἤ, ubi Stallb. contra omnium Codd. auctoritatem παρεσκευασμένων scripsit. male. nam quis hoc ferat: ἂν ἂν παρεσκευασμένων ἤ? neque tamen potuit dici: ἂν ἂν παρεσκευασμένα ἤ. Itaque maluit Plato participium ad praecedens ὃ τι referre, quasi simpliciter dixisset: παρέχω ἑμαυτὸν λέγοντα ὃ τι ἂν μοι εἰς ἐπίδειξιν παρεσκευασμένον ἤ. Edd. Turicenses quoque video retinere partic. sing. num. παρεσκευασμένον. — Alter locus est p. 565 B: ποιεῖ γὰρ τὸν Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα λέγοντα ταῦτα τὰ ἔπη: haec verba glossema sapiunt, quippe importune adiecta nec quidquam continentia quam quod iam supra dictum erat: λέγει αὐτῷ ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα. Fortasse aliquis ea hic notavit in margine, quum legisset illa, quae inveniuntur p. 569 E: ἐν τοῖς ἔπεσιν, οἷς σὺ ἄρτι ἔλεγες ἐνδεικνύμενος τὸν Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα λέγειν κ. τ. λ. Sed hoc animadvertisse sufficit, certum statuere non lubet; hoc tamen affirmari licet, interpolandi illud malum latius serpsisse per Platonis dialogos, quam nonnulli opinantur. Plura quivis dialogus praebet exempla.

p. 372. A. Animadvertere hic licet impudentiam Sophistarum, qua quod iam prius ab adversario, ipsis adsentientibus, probatum erat, denuo reiiciunt, quasi de eo nihil esset disputatum; veluti h. l. quod Socrates, adsentiente Hippia, docuerat: *τοὺς ἐκόντας ψευδομένους βελτίους εἶναι τῶν ἀκόντων*, idem illud Sophista nunc negat, dicens: *καὶ πῶς ἂν, ὦ Σώκρ, οἱ ἐκόντες ἀδικούντες καὶ ἐκόντες ἐπιβουλευσάντες βελτίους ἂν εἶεν τῶν ἀκόντων*; Nimirum pertinent haec ad dialecticam Sophistarum aestimandam, quae a puerorum cavillatione saepe haud multum distat. Similiter primo Reip. libro p. 543. sqq., Thrasymachus nihil curans priorem disputationem, qua Socrates subtiliter demonstraverat, civitatis rectorem non suam propriamque, sed communem eorum, quibus praesit, utilitatem spectare, hoc igitur nihil curans, rursus doctrinam suam de iusto, quasi sit *τὸ τῶν κρείττωνων συμφέρον*, impudenter defendere instituit. Non melior erat dialectica vulgarium hominum e Sophistarum disciplina profectorum, ut Io rhapsodus in cognomine dialogo p. 559. E, lepide retractat suam sententiam, qua ridicule statuebat rhapsodum omnia scire, quam paulo ante redarguerat Socrates. Sed ii, quibuscum Socrates colloquebatur, huius disserendi subtilitate et ingenii acumine victi, facile sibi persuaderi patiebantur, quae mox, mutata temere sententia, reiicerent, quod ingenue confitetur Alcibiades in eiusdem nominis dialogo p.

116. E Ἄλλα μὰ τοὺς θεούς, ὦ Σάκρατες, οὐκ οἶδ' ἔγωγε οὐδ' ὅ τι λέγω, ἀλλ' ἀτεχνῶς ἔοικα ἀτόπως ἔχοντι. τότε μὲν γὰρ μοι δεκῆί σοῦ ἐρωτῶντος, τότε δὲ ἄλλα.

p. 575. B. Ἀμείνων ἄρα αὐτῆ ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ τῆς μὴ ἰατρικῆς. Vocem ἰατρικῆς acute perspexit primus Schleiermacherus argumentationi adversari. Stallb. uncinis inclusit. Fortasse tamen rectius statueris illud alterius vocabuli locum iniuria occupasse, ut scribendum sit: τῆς μὴ ἐκούσης sc. καὶ ἐργαζομένης, quod opponatur superioribus: ἡ ἰατρικὴ ἢ ἐκούσα καὶ ἐργαζομένη. Imperitus scriba facile e praegressis pro praedicato ἐκούσα substituit subiectum ἰατρικῆ.

Io. Hic dialogus virorum doctissimorum opera ita illustratus est et emendatus, ut pauca resistent animadvertenda. Quae notavi, haec sunt. p. 552 E, in verbis ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ τάλῃθῃ λέγω, haeret Stallbaum, quasi illa Socratis urbanitatem parum deceant. at festive urbaneque Socrates opponit se rhapsodorum superbiae, qui caeco quodam impetu et furore correpti grandia de poetis loqui solerent; quum ipse simpliciter vera diceret et talia, quae nullius captum superarent. nam ita nunc τάλῃθῃ accipiendum, ut e seqq. apparet. Cf. p. 558. E, ubi σκέψαι, inquit, ὡς ῥαδίως τε καὶ ἀληθῆ ἐγὼ σοι ἀποκρινοῦμαι. Inest autem in talibus quaedam ironiae significatio, veluti Symp. p. 198. D. ἐγὼ μὲν γὰρ ὅπ' ἀβελτερίας ὄμην δεῖν τάλῃθῃ

λέγειν περὶ ἐκάστου τοῦ ἐγκωμιαζομένου. — p. 554 B. ἀδύνατος πᾶς ποιεῖν ἄνθρωπος, καὶ χρησμοδεῖν. Suspecta mihi sunt postrema verba καὶ χρησμοδεῖν, quippe de χρησμοδοῖς nondum locutus erat Socrates, quos paulo post demum memorat; sed librarius quum seq. locum legisset, hic in margine notavit καὶ χρησμοδεῖν, unde deinceps in textum irrepserunt. — In proximis verbis καὶ πολλὰ λέγουσι καὶ καλλὰ, mallem prius καὶ abesset. Certe dictio πολλὰ καὶ καλλὰ λέγειν i. e. πολλὰ καλλῶς λέγειν usitatissima est; num καὶ πολλὰ καὶ καλλὰ quoque ita usurpetur vehementer dubito; ceterum animadvertatur apodosin demum incipere a verbis διὰ ταῦτα δὲ ὁ θεός κ. τ. λ., in quibus δὲ post longiorem verborum intercapdinem de more in apodosi ponitur. — Deinde videor mihi additamentum librariorum reperisse p. 556 C, in verbis, διότι σὺ περὶ μὲν Ὀμήρου εὐπορεῖς, περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐ, quae e proximis repetita si abessent, nemo facile requireret. — Denique, ut ad superiorem quendam locum p. 555. D paulisper redeam, frustra ibi Baiterus in novissima editione Turicensi αὐτοῖς in αὐτῇ mutandum censet; nam sensus huc redit: » hic lapis non solum ipsos annulos (qui ad » cum admoventur), trahit ad se, verum etiam » vim tribuit annulis alios ad se trahendi." Hanc enim vim illum lapidem habere, est notissimum. Itaque nihil difficultatis videtur inesse in hoc dicto.

Alcibiad. I. p. 105. E: ὡς περὶ γὰρ σὺ ἐλπίδας

ἔχεις ἐν τῇ πόλει [ἐνδείξασθαι ὅτι αὐτῇ παντὸς ἀξίος εἶ, ἐνδείξάμενος δὲ οὐδὲν ὅ τι οὐ παρχυτικά δυνήσεσθαι], οὕτω καὶ πρὸς σοὶ ἐλπίζω κ. τ. λ. Verba uncinis inclusa quum desint in tribus Codd. adeo suspecta fuerunt novissimis Intpp., ut ea delenda iudicaverint; mihi contra ad sententiam loci requiri videntur. Nam primum quidem, omissis illis, verba: ὡςπερ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει nude sic posita, nescio quid offensionis habent, atque aegre carent obiecto suo; porro requiri videtur hoc membrum, cui e regione oppositum sit alterum οὕτω καὶ πρὸς σοὶ ἐλπίζω μέγιστον δυνήσεσθαι, quae verba alioqui peculiari sua elegantia et ironia orbantur; denique in plurimis Codd. exstant; habet item Proclus. Ratio autem cur in nonnullis omittantur hinc petenda, quod facile propter seqq. verborum similitudinem locus turbari potuit. Itaque verba retinenda censemus; simul vero hinc discimus ne optimae quidem notae Codicibus semper esse fidendum, quod ipsum alibi quoque observare licet.

p. 110. D: Ἄλλ' ἴσως τοῦτό σοι οὐκ ὀρθῶς ἀπεκρινόμεν, τὸ φάνη εἰδέναι αὐτὸς ἐξευρών. Videtur addendum ἢ παρ' ἄλλου του μαθῶν, siquidem respicitur ad p. 106. D. οὐκοῦν ταῦτα μόνον ὄσθαι, ἢ παρ' ἄλλων ἔμαθες ἢ αὐτὸς ἐξεῦρες; coll. p. 112. D: οὔτε μαθῶν φαίνει παρ' οὐδένοσ οὔτ' αὐτὸς ἐξευρών. praeterea paulo ante Socrati concesserat Alcibiades, se neque didicisse neque invenisse. itaque in seqq. iam eo con-

fugit ut dicat se illam scientiam tenere, ut vulgus, eamque non ex magistri disciplina percepisse, sed ex usu et consuetudine hominum.

p. 115. E: τὸ ἄρα βοηθεῖν ἐν πολέμῳ τοῖς φίλοις, ἢ μὲν καλόν, κατ' ἀγαθοῦ πράξιν τὴν τῆς ἀνδρείας, καλὸν αὐτὸ προσεΐπας; Pro altero καλόν nobis persuasimus scribendum esse ἀγαθόν vel καὶ ἀγαθόν, quod loci nexus requirit. Supra C: ἔρα τοῖνον, εἰ ἢ γε καλόν καὶ ἀγαθόν; mox: κατὰ δὲ κακοῦ πράξιν τὴν τοῦ θανάτου κακόν. Nimirum toto hoc loco Socr. demonstratum ivit, τὰ καλὰ omnia, quatenus sunt καλὰ, eatenus esse ἀγαθὰ. Nec multum obstat, quod Codd. h. l. tuentur καλόν, quod vocabulum quum in hac parte dialogi saepius redeat, facile potuit in alienum locum irreperere.

p. 125. D: Ἀλλὰ τί ποτε λέγεις χρωμένων ἀνθρώπων ἀνθρώποις οἷόν τ' εἶναι ἄρχειν; Locus satis impeditus, qui, ut explicetur, accurate cum superioribus contendendi debet. Nempe rogat Socrates, qui sint boni viri? cui Alcibiades respondet esse: τοὺς δυναμένους ἄρχειν ἐν τῇ πόλει (supra B); at re accuratius pensata, apparet esse τοὺς δυναμένους ἄρχειν ἀνθρώπων χρωμένων ἀνθρώποις; restat definiendum in seqq. τί χρωμένων. Ita si hunc locum explicueris et reputaveris supra in omnibus illis interrogationibus supplendum esse plurale τοὺς δυναμένους ἄρχειν, fortasse nobiscum pro οἷόν τ' εἶναι legendum censeas οἷούς τ' εἶναι. — Idem vitium occupavit, opinor, Lach. p. 195 C, ubi legendum putamus: ὅτι οἶεται τοὺς

ιατρούς πλέον τι εἰδέναι περὶ τοὺς κάμνοντας ἢ τὸ ὑγιει-
νὸν εἰπεῖν οἷός τε (sc. εἶναι) καὶ νοσῶδες.

p. 128. E: Τί δέ; τίς τέχνη βελτίω ποιεῖ αὐτόν κ. τ. λ.
usque ad p. 129 B: Φέρε δὴ, τίς ἂν τρόπον εὐρεθείη
αὐτὸ τὸ αὐτό; Totus hic locus multum habet dif-
ficultatis et obscuritatis, necdum virorum doc-
tissimorum opera in eo collocata ad liquidum
perductus est; in quo explicando diligenter te-
nendum est αὐτὸν indicare personam ipsam, αὐτὸ
idem illud abstracte et generatim positum (v.
Theaet. p. 172 E, Crat. p. 452 D). Itaque illud
τίς ἂν τρόπον εὐρεθείη αὐτὸ τὸ αὐτό; signif. » qua ra-
tione inveniri possit ipsum illud (nam αὐτὸ τὸ ἰυ-
gendum) αὐτὸ s. ipsam ideam eius quod sit αὐτό?
Obersabatur autem Platonis animo, quum haec
scriberet, iam notio quaedam sed nondum satis
clara illa, doctrinae suae de ideis, unde factum
est ut paulo obscurius hic locutus sit, quam so-
let in aliis dialogis proveciore aetate scriptis, ubi
pariter de ipsa idea rerum disserit.

Charmides p. 159 D: τὰ δὲ βραδέως μόγις τε καὶ
ἡσυχῇ τὰ τοῦ αἰσχροῦ; Quum hic locus procul du-
bio labem traxerit, statuendum est aut alterutrum
horum verborum, βραδέως et μόγις, interpretatio-
nem esse alterius (quod tamen non verisimile,
quia neutrum explicatione indiget), aut olim dupli-
cem exstitisse scripturam, quam scribae in unam
conflarint, aut denique μόγις corruptum esse ex

γιγνόμενα, quod quum compendio scriberetur corruptioni locum dederit, ut legendum sit: τὰ δὲ βραδέως τε καὶ ἡσύχῃ γιγνόμενα τὰ τοῦ αἰσχροῦ; Ceterum in seqq. p. 160 C: εἰ ὅ τι μάλιστα μὴδὲν ἐλάττους αἰ ἡσύχιοι τῶν σφοδρῶν τε καὶ ταχέων πράξεων τυγχάνουσι καλλίους εὔσαι, adiect. ἐλάττους agit partes adverbii, ut Reip VIII p. 544 D: εὔροι δ' ἄν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἕλληνας.

p. 164 A: ὅτι τοὺς δημιουργοὺς οὐδὲν κολύει καὶ αὐτὰ τῶν ἄλλων ποιῶντας σωφρονεῖν. importunum est αὐτὸ h. l., nam nihil est additum vel oppositum ad quod referatur. Quocirca vel αὐτὸ delendum est cum Heind. vel maius vitium locum occupavit, ita sanandum: καὶ τὰ αὐτῶν καὶ αὐτὰ τῶν ἄλλων ποιῶντας, quod cum universa loci sententia magis etiam congruit et literarum similitudine facile oblitterari potuit. Cf. proxima et p. 165 A.

p. 166 B: καὶ μὴν αὐτὸ ἢ στατικὴ τοῦ βαρυτέρου καὶ κουφοτέρου σταθμοῦ ἐστὶ στατικὴ. alterum illud στατικὴ merito offendit Interpretes. Si quid pro eo substituendum, scribas ἐπιστήμη.

p. 167. A: καὶ ἐστὶ δὴ τοῦτο τὸ σωφρονεῖν κ. τ. λ. Fortasse hic, ut in superioribus pro ἐστὶ restituendum fut. ἐσται. nam Socr. non suam sententiam profert, sed loquitur e persona Critiae. — In iis, quae proxime antecedunt, prima enunciati pars ὁ ἄρα σῶφραν μόνος oppositum sibi habet id, quod in fine legitur τῶν δὲ ἄλλων οὐδεὶς, quae verba non cum

verbis οἶδε δ'οὐ iungenda sunt, ut nonnulli voluerunt.

p. 170. A: οὐ γὰρ αὖ μανθάνω, ὡς ἔστι τὸ αὐτὸ ἃ οἶδεν εἰδέναι καὶ ἃ τις μὴ οἶδεν εἰδέναι. Locum esse corruptum quisque sentiet, qui superiora paulo accuratius inspexerit; senserunt Intpp., tamen in explicando aut corrigendo minus felices fuerunt. Nimirum, ex antecedentibus liquet post τὸ αὐτὸ tale quid sequi oportuisse: τὸ αὐτὸ γινώσκον ἔχειν καὶ τὸ εἰδέναι ἃ τε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδεν. atqui hoc ipsum facillime e superioribus cogitatione suppletur, modo haec verba: ἃ οἶδεν εἰδέναι καὶ ἃ τις μὴ οἶδεν εἰδέναι deleantur. Quare nos quidem in ea sumus sententia, ut ea putidum annotatoris alicuius additamentum putemus esse, quibus eiectis omnia erunt plana ac perspicua. Nam Critias non exputans, cur Socr. non existimaret haec esse eadem: » Quid dicis? inquit, quomodo tu probare » poteris non esse idem τὸ αὐτὸ γινώσκον ἔχειν et » εἰδέναι ἃ τε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδεν? » cui Socrates iam explicare instituit suam sententiam, scientiam non esse posse, quae solummodo sit ἑαυτῆς, sed necesse esse eam habere subiectam sibi materiam, in qua explicanda versetur.

p. 170 E: εἰ μέλλει ὁ σώφρων ἢ ὁστισοῦν ἄλλος τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν διαγνώσσεσθαι καὶ τὸν μὴ κ. τ. λ. Verba ἢ ὁστισοῦν ἄλλος vehementer mihi suspicionem movent ne ab aliena manu adsuta sint, quum argumentationem universam videantur turbare et minuere

vim irrisionis, quae in seqq. inest. nam haec solum dicta sunt de eo, qui est *σώφρων* e definitione Critiae, h. e. de tali homine, qui *ἐπιστήμην ἐπιστημῶν* habeat, res ipsas vero non norit; hic igitur putabit, se unum de scientia disserere posse, praeterea neminem; hanc autem definitionem ridiculam reddit Socrates. Videntur verba apposita esse a sciolo aliquo, qui legisset p. 171 C: *οὐ δὲ γε ἄλλος οὐδεὶς, ὡς ἔοικε, πλὴν ἑαυτοῦ, οὔτε δὲ ὁ σώφρων*, quorum tamen verborum longe alia est ratio.

Lysis p. 204 A: *Βούλει οὖν ἔπεσθαι, ἔφη, ἵνα καὶ ἴδῃς τοὺς ὄντας αὐτόθι; Αὐτοῦ πρώτου ἠδέως ἀκοῦσαιμι ἄν, ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι καὶ τίς ὁ καλός.* Video Intpp. haerere in explicatione v. αὐτοῦ. atqui nihil aliud est nisi adverbium *hic* s. *hoc ipso in loco*, opponiturque praecedenti *βούλει οὖν ἔπεσθαι* » visne sequi? » Hic primum, inquit, lubenter audiam cet." Eadem signif. est Reip. I. p. 527 C: "Ἡ τοίνυν τούτων, ἔφη, κρείττους γένεσθε ἢ μένετ' αὐτοῦ. Crito p. 54. A: *τί δαί; εἰς Θετταλίαν αὐτοὺς ἀγαγὼν θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις, ξένους ποιήσας, ἵνα καὶ τοῦτό σου ἀπολαύσωσιν; ἢ τοῦτο μὲν οὐ, αὐτοῦ δὲ τρεφόμενοι,* » hic, Athenis sc." — Theaet. p. 142 C: *ἀλλὰ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυν;*

p. 211 E: *οἶμαι δὲ, νῆ τὸν κύνα, μᾶλλον ἢ τὸ Δαρεῖου χρυσιδὸν κτήσασθαι δεξιάνην πολὺ πρότερον ἑταῖρον, μᾶλλον ἢ αὐτὸν Δαρεῖον.* Frigidus et ineptus lusus verborum, Platone indignus, quo *μᾶλλον*

δεξαίμην κτήσασθαι Δαρτεῖον signif. debet » malle
 ego Darius esse, » quare reponendum videtur,
 quod habet Arist. T. II. p. 155 (quem locum
 Stallb. affert), qui hunc locum imitatione expres-
 sit μᾶλλον ἢ αὐτὸς Δαρτεῖος γενέσθαι. accusativus errore
 exstitit propter proximum accus. quo facto Infin.
 γενέσθαι facile eiectus est. Ceterum quum μᾶλλον
 ἢ cum emphasi iteretur, in concitatiore oratione
 non opus est cum Buttmano asyndeton tollas
 scribendo μᾶλλον δὲ ἢ. Cum nostro loco compona-
 tur Gorg. p. 471 G: καὶ ἴσως ἔστιν ὅστις Ἀθηναίων
 ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὅστισούν Μακεδόνων
 γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος.

p. 215 G: πολλάκις δ' ἐχθρὸν εἶναι μὴ ἐχθροῦ ἢ καὶ
 φίλου, ὅταν ἢ μὴ μισοῦν τις φίλῃ ἢ καὶ φιλοῦν μισῃ.
 Unicuique, opinor, apertum esse debet, qui lo-
 cum superiorem paulo attentius perlegerit, pro
 φίλῃ omnino restituendum esse μισῃ, quod maxi-
 mopere miror neque Bekkerum nec Stallb. animad-
 vertisse; apparet enim vel e proximis: πολλάκις Φί-
 λου εἶναι μὴ φίλου, πολλάκις δὲ καὶ ἐχθροῦ, ὅταν ἢ
 μὴ φιλοῦν τις φίλῃ ἢ καὶ μισοῦν φίλῃ. Summopere
 iam gaudeo, videns illud μισῃ locum suum tan-
 dem vindicasse in editione novissima Turicensi, in
 qua ex aliquot Codd. restitutum est. Ne vero
 quem offendat repetitum illud μισῃ, φίλῃ, huius
 orationis redundantiae copiam exemplorum e Pla-
 tone afferemus ad Menonis initium, quibus e La-
 tinis scriptoribus facile similia addi possint, veluti

Cic. Lael. c. XVI. » Quin etiam *necesse erit cupere et optare*, rursus autem recte factis commodisque amicorum *necesse erit angere.*” De Orat. III. 10. » Sed usitatis ita poterit *uti*, ut lectissimis *utatur.*” Off. 1 : 5 : 5. » Atque ea sic *definiunt*, ut rectum quod sit, id officium perfectum esse *definiant.*” — Mox p. 214. B: commate post πᾶν posito, scribendum est: ἴσως, ἣν δ' ἐγὼ, τὸ ἡμῖν αὐτοῦ, ἴσως δὲ καὶ πᾶν, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ συνίμεν. » fortasse totum verum est, quod dicunt, quamquam nos non intelligimus; nam cett.” — Eadem pagina paulo inferius: Φέρε οὖν . . . ἰδῶμεν, τί καὶ ὑποπτεύω. fortasse pro τί καὶ ponendum est εἴ τι καὶ. sic Sympos. p. 199. B: ὄρα . . . εἴ τι καὶ τοιοῦτου λόγου δέξει. Reip. IV. p. 455. A: ἀκούε εἴ τι ὄρα λέγω al.

p. 219 C: Ἄρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη ἀπειπεῖν ἡμᾶς οὕτως ἰόντας, καὶ ἀφικέσθαι ἐπὶ τινι ἀρχῇ, ἢ οὐκέτ' ἐπανοίσει ἐπ' ἄλλο φίλον, ἀλλ' ἕξει ἐπ' ἐκεῖνο, ὃ ἐστὶ πρῶτον φίλον, οὗ ἕνεκα καὶ τὰ ἅλλα φαιμεν πάντα φίλα εἶναι; In his verbis offendit Heind. qui non sine veri specie iudicavit, quum ἀρχῇ haec ipsa sit πρῶτον illud φίλον, cuius causa cetera omnia sint φίλα, eam non potuisse iam dici ἕξει ἐπ' ἐκεῖνο. In eadem sententia nos quoque aliquamdiu fuimus, ideoque legendum pro ἕξει ἐπ' putabamus ἕξει ἡδῆ. verumtamen fatendum, v. ἕξει si prematur, incommodum videri, sed oppositum ἐπανοίσει facile sensum huius indicare, ut sit: » ἀρχῇ quae venit

ad πρώτον illud φίλον i. e. quae id ipsum tangit s. habet." — Ita explicatus locus non videbitur indigere correctione; in qua sententia videntur fuisse sodales Turicenses, qui nihil mutant.

Laches p. 184 B: Vituperat Laches *δπλομαχίας* artem, quae nullam fere militibus utilitatem afferat, hanc inter alias causam afferens: *καὶ γὰρ οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μὲν δεῖλός τις ᾧν οἴοιτο αὐτὸ ἐπίστασθαι, θρασύτερος ἢ δι' αὐτὸ γενόμενος ἐπιφανέστερος γένοιτο οἷος ἦν.* Pro priorē αὐτό recentiores e Codd. receperunt αὐτόν; recte quidem, sed non magis repudiandum est, quod omnes Codd. praeter tres, post οἴοιτο insertum habent δεῖν. Quid enim? si opinatur se tenere illam artem, audacior aliquis fiet, an ita demum, si eam tenet? scribendum igitur putamus *εἰ μὲν δεῖλός τις ᾧν οἴοιτο δεῖν αὐτόν ἐπίστασθαι κ. τ. λ.* » Si quis opinaretur se oportere tenere eam artem (adeoque eam sibi compararet), » audacior factus, magis etiam quam antea, » pareret qualis esset." —

p. 188 C: τὸ μὲν ἔμὸν οὐδὲν καλύει Σωκράτει συνδιατρίβειν ἕπως οὗτος βούλεται. — Pro οὗτος perspicuitatis causa malleμ αὐτός, quod pron. ad Socratem referatur. — Locum, qui sequitur (D) optime sic constituit Heusdius (Spec. Crit. p. 122), recepit Bekkerus: *καὶ κομιδῇ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἀρμονίαν καλλίστην ἡρμωσμένος, οὐ λῦραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανον, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἡρμωσμέ-*

νος αὐτὸς αὐτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα, neque amplius quidquam mutandum, neque cum Stallb. locum divellam, posito commate post ζῆν, neque cum Orellio pro corrupto οὖ, quod vulgo post ἡρμοσμένος ponebatur, legam εὔ; utraque coniectura perit loci elegantia; nam verba ita iungenda: ἡρμοσμένος ζῆν τὸν βίον σύμφωνον κ. τ. λ. Reip. VI. p. 495 C: βίον οὐ προσήκοντα ζῶσι; ib. V. p. 465 D: ἐν (βίον) οἱ Ὀλυμπιονίκαι ζῶσι.

Protag. p. 311 B: Καὶ ἐγὼ ἀποπειρώμενος τοῦ Ἱπποκράτους τῆς βῶμης διεσκόπου αὐτὸν κ. τ. λ. Prorsus displicet voc. βῶμη, quod quamquam subinde animi constantiam ac firmitatem significat, tamen huius loci rationi non congruit; nam tantum abest, ut Socrates Hippocratem deterreat a proposito adeundi Protagoram, ut velit etiam una cum adolescentulo Sophistam adire, a quo specimina doctrinae petant. Vide igitur an corrigendum sit γνώμης. Sane in seqq. Socrates adolescentis sententiam de Protagora inquit, quid ab illo discere cupiat, rogans. βῶμη fortasse irrepsit, quod superiore pagina memoratur Hippocratis ἀνδρεία, ibi aptum; aut scribarum errore, uti contra Xen. Symp. 1. 2. 9 βῶμης in γνώμης abiit, quod correxit Heusd. Spec. Crit. p. 18.

p. 519 C: ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύσωσιν ἢ ἐξαίρωνται κελυόντων τῶν πρυτάνεων. Aliquando fui in

ea sententia, ut alterutrum horum vocabulorum ἀφελκύσσωιν et ἐξαίρωνται tanquam interpretationem alterius delendum putarem, quippe idem fere h. l. significarent; nimirum in Atheniensium comitiis oratores mali et turbulenti iussu magistratum e suggestu movebantur a τοξόταις (v. Aristoph. Acharn. v. 54 ibique Intrp.), ministris publicis, qui Scythae alibi vocantur; hi autem proprio verbo dicuntur ἔλκειν s. ἀφέλκειν (Aristoph. Eccles. v. 259. Equit. v. 670 Dind.) etiam ἐκφέρειν Eccles. v. 145. Cf. Xen. Mem. III. 6. 4. — Itaque illud ἀφελκύσσωιν tanquam notius vocab. suspicabar esse interpretamentum τοῦ ἐξαίρωνται, h. s. minus vulgaris; fieri tamen potest, ut hoc referri debeat ad eos, qui non e suggestu verba facerent, sed in media populi turba stantes clamore et strepitu concionem turbarent, quos narrat Aeschin. Timarch. § 55. a magistratibus fuisse poena multatos: τῶν ἐγκτόρων ἐάν τις λέγῃ ἐν βουλῇ ἢ ἐν δήμῳ . . . ἢ χρηματίζόντων μεταξὺ ἀνεστηκὸς λέγῃ περὶ τοῦ μὴ ἐπὶ τοῦ βήματος . . . κυριεύετωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν εἰς ἑκαστον ἀδίκημα ἐγγράφειν cet. — Simili fere significatione ἄρασθαι legitur in lepido Aristophontis comici fragmento ap. Athen. p. 258, ubi parasitus dicit: Ἄν τις ἐστιῶ πρῶτος πάρα ὥστ' ἀλάι ἤδη ζωμὸς καλοῦμαι. δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον τῶν παροισόντων; παλαιστὴν νόμισον αὐτάργειον μ' ὄραν. » Convivium si quis exhibet, adsum primus; itaque iam dudum iusculum vocor. Oportet medi-

» um tollere aliquem temulentum et foras efferre?
 » Putato te luctatorem videre purum putum Ar-
 » givum." quem locum citavit Bergl. ad Arist. Eccl.
 v. 145.

p. 321. B: Καὶ ὑπὸ ποδῶν τὰ μὲν ὀπλαῖς, τὰ δὲ
 θριξὶ καὶ δέρμασι στερεοῖς καὶ ἀναιμίαις. Vox θριξὶ
 tentari non debet: nam quod mirantur, nonnullorum
 animalium pedibus *setas* substerni, nihil hoc mira-
 tionis habet, quum multa animalia pedes setis mu-
 nitos habeant, quibus tacite incedere suaeque prae-
 dae obrepere possint. Praeterea θριξὶ omnes Codd.
 tuentur, neque in ullo reperitur *τύλοις*, quod
 Steph. substituere volebat; sed Steph. in errorem
 inductus videtur Ficini interpretatione: » pedibus-
 » que soleas addidit, ungulas, setas, callum, pel-
 » les itidem quam durissimas." Nimirum interpres
 Florentinus *δέρματα ἀναιμία* uno verbo vertit » cal-
 » lum," *δέρματα στερεά* vero » pelles durissimas."
 Sed Ficinus habet *soleas*, *setas* et *ungulas*; possis
 hinc coniecere post θριξὶ excidisse καὶ ὄνυξι, nam
 ungues sane vix abesse possunt. — Quod vero
 Stallb. offendit mira h. l. superiorum verborum re-
 petitio, non memor fuisse videtur eorum, quae
 paulo ante ipse monuerat, Protagoram ita induci
 a Platone loquentem, ut poetice quidem atque ma-
 gnifice, non tamen idem limate et accurate dicat,
 imo saepe inepte repetat quae iam ante exposui-
 sset. Sic mox de Epimenide dicit: σωτηρίων τῶ
 γένει πορίζων, postquam idem illud iam bis enun-

ciavit: αὐτοῖς ἐμνησανῶτο δύναμιν εἰς σωτηρίαν et: ταῦτα δὲ ἐμνησανῶτο . . . μή τι γένος ἀίστασθαι. — Ceterum quae sequuntur verba εἰς τὰ ἄλλα, quamquam Codd. duo iique optimi omittunt, oppositionis ratio flagitat ut serventur.

p. 527. C: οὕτως οἶον καὶ νῦν, ὅστις σοι ἀδικώτατος φαίνεται ἄνθρωπος τῶν ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τετραμμένων. — Latet vitium in illis ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις. quasi vero tibicines, quos antea memoravit, hominum societate carerent! In loco emendando si Ficinum sequamur ducem, haec ita vertentem: » qui iniustissimus tibi videtur inter homines » sub lege viventes” corrigendum erit: τῶν ἐν ἐνόμοις ἀνθρώποις τετραμμένων, quae lectio quam facile in vulgatam depravari potuerit, cuique est apertum. Iterum locum legenti alia mihi occurrit coniectura: τῶν ἐν νόμοις καὶ ἐνόμοις ἀνθρώποις, quod magis etiam aptum videbatur grandiloquae Protagorae orationi; eandem video Sauppium iam occupasse in editione Turicensi. Prior illa tamen magis placet. — In seqq. (E): νῦν δὲ τρυφᾶς, διότι πάντες διδάσκαλοι εἰσιν ἀρετῆς, καὶ ὅσον δύνανται ἕκαστος, καὶ οὐδεὶς σοι φαίνεται, εἴθ' ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς cet. — In his εἴθ' esse vitiosum quis dubitet? Heind. scripsit: φαίνεται εἶναι . ὥσπερ cet. verum non facile perspicitur, quomodo librarii εἶναι in εἴθ' corruperint; itaque nuperi Edd. Turicenses εἴθ' retinuerunt, conferre iubentes Arist. Nub. γ. 584 (576 ed. Herm.); at ibi εἶτα significat » itaque,” quod in nostrum

locum non cadit. aliud vitium locus habet. corrigas ἐπεὶ, et sententia recte procedet: » omnes » sunt virtutis magistri et nemo tibi videtur esse; » nam, quemadmodum si Graece loquendi magistrum » quaeras, nullus apparuerit ita neque » virtutis magistrum invenias, » postrema vero verba, οὕτω δὲ ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων πάντων κ. τ. λ. per anacoluthon ad proxime antecedentia accommodata sunt.

p. 551. A: Οὐκ ἄρα ἐστὶν ὁσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρῶγμα, οὐδὲ δικαιοσύνη οἷον ὅσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὅσιον· ἢ δ' ὁσιότης οἷον μὴ δίκαιον, ἀλλ' ἄδικον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον; Locus satis vexatus necdum probabiliter constitutus, in quo Codices omnes, praeter unum, tenent: ἀλλὰ δίκαιον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον, quae scriptura etsi ipsa vera non est, tamen ad veram ducit, quam opinamur talem fuisse: Οὐκ ἄρα ἐστὶν ὁσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρῶγμα, οὐδὲ δικαιοσύνη οἷον ὅσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὅσιον, ἢ δ' ὁσιότης οἷον μὴ δίκαιον· ἀλλὰ δίκαιον ἄρα τὸ ἀνόσιον; Postremum enim hoc: » atqui num τὸ ἀνόσιον ergo est δίκαιον; » e praegressa argumentatione ducitur. Sic, levissima mutatione admissa, recte apteque omnia se habebunt.

p. 552 A. πότερον δὲ ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ ἀφελίμως, τότε σωφρονεῖν σοὶ δοκοῦσιν οὕτω πράττοντες, ἢ εἰ τούναντίον ἐπραττον; — Σωφρονεῖν, ἔφη. — Primum animadvertatur geminatum: ὅταν πράττωσι οὕτω πράττοντες. Saepius sic Plato, veluti Gorg. p. 468 B: τί ἀγαθόν ἄρα διδόντες καὶ βαδίζομεν, ὅταν βαδίζομεν, καὶ τὸ ἐναντίον ἔσταμεν,

ὅταν ἐστῶμεν. Reip. I p. 347 C: ἐν δείσαντες μοι
 φαίνονται ἄρχειν, ὅταν ἄρχωσιν, αἱ ἐπισκεῖς. Crat. p.
 425 B: ὄνομα ἄρα ἐστίν, ὡς ἔσικε, μίμημα Φωνῆς ἐκεί-
 νου, ὃ μιρεῖται καὶ ἐνομάζει ὃ μιμούμενος τῇ Φωνῇ, ὅταν
 (ν. ὃ ἄν) μιμῆται, ubi Heind. hanc formam restituit.
 Pertinent autem haec ad eam orationis redundantiam,
 cuius plura exempla notabimus ad Menonis ini-
 tium. Totum vero locum esse corruptum dubitari
 nequit, sed de emendandi ratione cum Intpp. non
 consentio, quorum alii alia tentarunt. Ipsum igi-
 tur locum inspiciamus, hoc rogat Socrates: » Utrum
 » quum recte et frugaliter agunt homines, tunc
 » temperantes esse tibi videntur, an” — appa-
 ret iam alteram partem interrogationis talem esse
 debuisse: » an quum contrarium faciunt?” Sed
 quum prius dixisset: ὅταν πράττωσιν, mutat iam in-
 terrogationis formam, dicens: ἢ εἰ τοῦναντίον ἐπρατ-
 τουν; quasi praecessisset, quod intelligendum est:
 δοκοῖεν ἄν σοι σωφρονεῖν; — Huc usque bene proce-
 dit oratio; sed id quod respondetur: σωφρονεῖν,
 ἔφη, non congruit, opinor, interrogationi; quocirca
 in hoc responso vitium latere mihi videtur, et simpli-
 citer scribendum esse: τότε, ἔφη. puto, illud τότε
 absorptum esse praecedenti syllaba του; quo ex-
 stincto, temere e superioribus invectum esse σω-
 φρονεῖν. Erit igitur τότε, ἔφη, referendum ad praec-
 edens τότε, ut sit τότε μοι δοκοῦσι σωφρονεῖν, ὅταν
 ὀφελίμως πράττωσι. Ficinus fortasse illud τότε in
 suis Codd. invenerit, qui ita respondentem facit Pro-

tagoram : » Temperanter agere videntur mihi , quum » frugaliter recteque agunt ,” ut interpres Florentinus non verbum verbo , sed sententiam , quae verbo inest , reddiderit. — Possis etiam pro τότε , ἔφη , alia coniectare , veluti : οὕτως , ἔφη , vel ὁρθῶς , ἔφη , quae quadrent praegressis οὕτως et ὁρθῶς. Sed totius loci iudicium lectori relinquo.

p. 555 D : αἰεὶ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἀγαμαι , ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φιλοῦ. Frustra Stallb. νῦν καὶ scribendum suspicatur ; nam καὶ cum νῦν connectendum , non vero cum ἀτὰρ , ut ille vir doctissimus opinatur. De Rep. II p. 567 E : καὶ ἐγὼ ἀκούσας , αἰεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκου καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμη , ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἤσθην. utroque loco καὶ νῦν , καὶ τότε respondet praecedenti αἰεὶ. Sic Phaed. p. 59 C : αἰεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας εἰώθειμεν φοιτᾶν καὶ δὴ καὶ τότε κ. τ. λ. et Sympos. p. 492 B , ubi particula post τότε ponitur : ὅταν μὲν οὖν καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ ἐντύχη τῷ αὐτοῦ ἡμίσει τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται. His omnibus in locis particula καὶ adverbis iuncta eorum significationem intendit , ut fere verti liceat » praesertim.”

p. 540 C : οὐ γὰρ τοῦτο ὁ Πιττακὸς ἔλεγε τὸ χαλεπὸν , γενέσθαι ἐσθλόν , ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης , ἀλλὰ τὸ ἔμμεναι. Nulla caussa cogimur cum Bekk. et Stallb. unius Cod. auctoritate scribere : ἀλλὰ τοῦτ' , ἔμμεναι. nam τοῦτ' in illo Cod. e correctione ortum est. Sed totius loci ratio suadere videtur , ut ar-

ticuli transpositione facta locus sic legatur: οὐ γὰρ τοῦτο ὃ Πιττακὸς ἔλεγε χαλεπὸν, τὸ γενέσθαι ἐσθλόν ἀλλὰ τὸ ἔμμεναι.

p. 546 E: ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκὼν διαλαβεῖν λέγοντα h. e. » hic oportet in (s. post) ἐκὼν pronun-
» ciando interstinguere." Prorsus miror neminem dum in hunc locum offendisse, qui mihi quidem videtur interpolatoris esse, qui meminisset Socratem in superioribus (p. 545 D) ita carmen Simonideum explicuisse, ut doceret ἐκὼν non cum seqq. ὅστις ἔρδη μὴδὲν κακόν, verum cum iis, quae praecesserant, ἐπαινῆμι καὶ φιλέω iungi oportere; quod quum Socrates oratione sua manifesto exposuisset, prorsus incommode auditores rursus de hac re moneret, quasi iam obliti essent. Accedit quod, si Platonis ars maxime in eo cernitur, quod ita ad vitae veritatem personas pingit, ut ipsos loquentes audire videamur, hac arte parum confidere videretur, si tali additamento opus putaret. — Sed glossatorum impudentia librariorumque incuria mirum quantum foedarunt Platonis dialogos; veluti paullo ante turpissimum illud glossema legitur φιλεῖν καὶ ἐπαινεῖν (p. 546 A), quod dudum expungendum esse vidit Heindorfii sagacitas. Nec multum absum quin ea quoque verba, quae supra leguntur p. 545 B: αὕτη γὰρ μόνη ἐστὶ κακὴ πράξις, ἐπιστήμης στέρηθῆναι, pro intersticiis habeam, quippe quae superioribus moleste annectuntur, quin cum illis mirifice pugnare videantur; nam praecedunt

hacc : οὕτω καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ γένοιτ' ἂν ποτε καὶ κακὸς ἢ ὑπὸ χρόνου ἢ ὑπὸ πόνου ἢ ὑπὸ νοσου ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς περιπτώματος : in his vero nulla scientiae mentio. equidem putaverim verba , in alienum locum nunc translata , iustum habitura locum post illa , quae paulo ante leguntur : ἡμεῖς δὲ ἰατρικῆς ἰδιῶται οὐκ ἂν ποτε γενοίμεθα κακῶς πρῆξοντες οὔτε ἰατροὶ οὔτε τέκτονες οὔτε ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων , quibus iam aptissime subicietur αὕτη γὰρ μόνη κ. τ. λ.

p. 555 D : ἢ καὶ εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὕστερον μηδὲν παρασκευάζει , χαίρειν δὲ μόνον ποιεῖ , ὅμως ὅταν κακῶς ἦν , ὅ τι μαθόντα χαίρειν ποιεῖ καὶ ὀργισθῆναι. Locus hic variis criticorum coniecturis tentatus est , et tamen probe explicari potest , modo scribatur ὅ τι (non ὅτι) μαθόντα κ. τ. λ. Notum est formulam ὅ τι μαθόντα ita usurpari , ut cum reliquis , quod ad constructionem attinet , fere non cohaereat ; veluti Apol. p. 56 B : τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι , ὅ τι μαθόντα ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἔχον. — ut , si h. l. liberio rem structuram imitando exprimere velis , dixeris : » an tamen mala sint , quodcumque » tandem efficientia et quocumque modo , gaudere » faciant.” Nam etsi τί μαθόντα et ὅ τι μαθόντα plerumque quidem de personis usurpatur , tamen nihil obstat , quominus etiam de rebus usurpetur , praesertim quum Graeci ament tales formulas , quales sunt ταῦτα φιλεῖ γίνεσθαι , ταῦτα βούλεται εἶναι , et quae sunt id genus aliae. Simili sensu ὅ τι πα-

ἴσων significat: » qualicumque modo comparatus." Sed de vi et significatione harum dictionum eff. Stallb. ad Euthyd. p. 285 E. et Herm. in Praefat. Nub. Aristoph. p. 46 seqq., qui tamen ubique μαθῶν in παθῶν mutandum censet.

Euthyd. In principio huius dialogi verba haec: Κρινοὶ τινες ὡς οὔτοι, ὡς ἔοικε, σοφισταί, Winckelmannus tribuit Critoni, quae procul dubio Socrati adscribenda sunt; nam Crito neque eos cum Socrate colloquentes audiverat et neutrum norat (p. 271 A. B.); Socrates autem cum cavillatione quaedam illud ὡς ἔοικε addit: » Novi quidam rursus » Sophistae hi sunt, ut videtur." Nimirum antea noverat quidem eos esse pancratiastas, non vero eosdem eristica quoque arte esse insignes expertus erat (p. 272 A. B.); unde patet, ὡς ἔοικε, maxime ad κρινοὶ referri oportere. iidem enim iam ἐριστικοὶ erant, qui vel proximo anno inter σοφούς nondum numerabantur (p. 272 C). Animadvertendum, illud ὡς ἔοικε cum contemptu quodam adijci de re, quam diligentius nosse parum curamus, similiter οἶμαι, ὡς τὸ εἰκόσ, alia huiusmodi. Cratyl p. 404 C: ὑπὸ ἀπειρίας, ὡς ἔοικεν, δυομάτων ὀρθότητος. Gorg. p. 460 A: ΓΟΡ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν, ὦ Σώκρατες, οἶμαι, ἐὰν τύχη μὴ εἰδῶς, καὶ ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθήσεται. — Sic ὡς τὸ εἰκόσ de Rep. VIII p. 488 C.

In proximo loco, quem Stallb. recte constituit

et explicuit, ὡς ἔγραψε οὐδ' ἤδη πρὸ τοῦ, ὅ τι εἶεν οἱ πανκρατικῶται, tamen additum οἱ offendit; nam Socrates non loquitur de pancratiastis, quales esse solerent, sed quales essent generatim ipsi per se, intelligens eos, qui non corporis tantum, verum animi quoque viribus, ingenii acumine et disserendi subtilitate cum aliis possent contendere. neque additur articulus mox: νῦν δὲ τέλος ἐπιτεδείκτου πανκρατιστικῆ τέχνης, ubi item pancratiastarum arte dialectica facultas significatur. itaque h. l. aut οἱ expungatur, aut scribatur σοι, qui dativus in familiari sermone tritissimus est.

p. 272 C: ἀλλ' ἐγὼ ἐν μόνον φοβοῦμαι, μὴ αὐθνεῖδος τοῖν ξένοιον περιάψω. In libris pro αὐθνεῖδος αὐτόθ, nisi quod unus Bodl. habet αὐθ, quod in textum recepit Stallb. coniectura iam ab Heindorfio repertum. malim tamen αὐθ τι. Sic Charm. p. 167 A: αὐθ τις in omnibus libris abiit in αὐτόθ. illud τι aliquantum mitigabit vocabulum θνεῖδος.

p. 284 A: Ναί, ἔφη. ἀλλ' ὁ ταῦτα λέγων, ἔφη ὁ Κτήσιππος, ὃ Εὐθύδημε, οὐ τὰ ὄντα λέγει. — Stallb. ὁ ταῦτα λέγων pro σύ positum accipit. cuius usus etsi exempla non desint, huic loco aptus non est. nam hoc diceret Ctesippus: » Est ut dicis, sed » non dicis quae vera sunt." atqui haec repugnant. Itaque referantur verba ad Dionysodorum: » Est » quidem ita (εἴπερ λέγει τὰ ὄντα, τὰληθῆ λέγει); at » qui talia dicit (Dionys.), non dicit τὰ ὄντα." Ita locum explicandum esse, evincunt sqq.

p. 284 C: ποιῶ γὰρ ἂν ἤδη τι, σὺ δὲ ἀμολόγηκε
τὸ μὴ ὂν μὴ οἶόν τ' εἶναι μηδένα ποιεῖν. Nolim cum
recentioribus Intpp. (Stallb. et Turic.) duorum Codd.
lectionem amplecti *μηδὲ ποιεῖν* » ne facere quidem;”
ita enim sententia orietur haec: » tu concessisti
» fieri non posse, ut quis non modo diceret,
» sed ne faceret quidem τὸ μὴ ὂν.” at nulla ratio
est, cur aliquis facilius faciat τὸ μὴ ὂν quam dicat;
itaque retineamus quam omnes fere Codd. commen-
dant, lectionem *μηδένα ποιεῖν*.

p. 286 E: οὐτ' ἄρα ἐκέλευσεν, ἔφη, ἐγὼ νῦν δὴ,
ὁ Διονυσόδωρος, ἐξελέγξαι τὸ γὰρ μὴ ὂν πῶς ἂν τις
κελεύσται; Ὡ Εὐθύδημε, ἦν δ' ἐγώ, τὰ σοφὰ ταῦτα
κ. τ. λ. Post *κελεύσται* Codd. optimi Bodl. Vat.
Θ r. Vind. scriptum exhibent οὐδὲ κελεύσεις ὅτι ἦν
δ' ἐγώ, ᾧ E. κ. τ. λ. Vindob. in margine habet σὺ
δὲ κελεύσεις; in his quin vera lectio lateat dubitan-
dum non videtur, quae fortasse haec fuit: *κελεύ-*
σαι; Οὐ σὺ κελεύσεις; ἦν δ' ἐγώ. Ὡ Εὐθύδημε, κ. τ. λ.
Miratus enim hominis responsum (nam Dionysodo-
rus iusserat Socratem ipsum refutare: Ἄλλὰ σὺ, ἔφη,
ἔλεγξον), indignabundus exclamat Socrates. » Quid
» dicis? nonne me iussisti te refutare?” deinde
ad Euthydemum conversus: » O Euthydeme, ita
pergit, cett.” In concitatore oratione nemo,
opinor, aegre feret asyndeton, neque quod subito
a Dionysodoro ad fratrem Euthydemum orationem
convertat Socrates.

In proximis: τὰ σοφὰ ταῦτα καὶ τὰ εἶ ἔχοντα οὐ

πάνυ τι μανθάνω, ἀλλὰ παχέως πως ἐννοῶ, fuerunt, qui haerent in explicatione verborum: τὰ εὖ ἔχοντα, quae verba mihi quidem videntur aliquam ironiae habere significationem, pariter atque τὰ σοφὰ τῶντα, quemadmodum alias τὰ καλὰ, τὰ κομψά, alia huiusmodi festivâ cum irrisione a Socrate usurpari notum est. Itaque τὰ εὖ ἔχοντα sunt τὰ καλὰ quae memorantur p. 299 B, i. e. *sophismata*: καίτοι αἶμαι τί σε τῶν καλῶν ἐρεῖν. Cf. p. 302 A: ἤδη γὰρ ὅτι ἐξ αὐτῶν καλόν τι ἀνακύψοι τὸ τῶν ἐρωτημάτων.

p. 290 B: Οὐδεμία, ἔφη, τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστὶν ἢ ὅσον θηρεῦσαι κ. τ. λ. Offendit in hac constructione οὐδεμία τῆς θηρ. et in explicatione pron. αὐτῆς Heindorfius, qui αὐτῆς in ἀπάσης vel in δύναιμις mutandum censet. mirum tamen in Codd. ne vestigium quidem corruptae lectionis apparere omnesque adeo in vulgata concinere, quam nos tueri conabimur. Animadvertendum nempe θηρευτικῶν hic poni tanquam genus, cuius variae sint partes s. species, quarum una est ἡ στρατηγική, quae hic memoratur; dicit ergo: » ipsius artis venatoriae, i. e. » per se spectatae sive generatim positae, nulla pars cett;» sicut Cicero laudatus ab ipso Heindorf. » Totius autem iniustitiae nulla capitalior est cett.» (Off. 1. 15). Quum igitur αὐτό significet genus oppositum partibus, αὐτῆς est hic idem quod ἀπάσης, quoniam illud αὐτό tanquam genus cunctas species rei subiectas amplectitur. Genit. etiam de-

fendi possit ex analogia talium locutionum, quales sunt: τῆς γῆς τὴν πολλήν. Thuc. 2 : 57. ἐν παντί κηκοῦ. Reip. 9 p. 579 B. al.

p. 295 B: εἶεν, ἣν δ' ἐγὼ ἀλλὰ πῶς ποιῶ; οὕτω γὰρ ποιήσω, ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς. ὅταν μὴ εἰδῶ κ. τ. λ. Miror omnino, quod Intpp. ad h. l. non probaverint Heusdii coniecturam (Spec. Crit. p. 64 prolatam), qui vere animadvertit Socratis verba: οὕτω γὰρ ποιήσω, ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς mirifice pugnare cum iis, quae mox dicit: οὐ τοῖνον ἀποκρινοῦμαι πρότερον, πρὶν ἂν πύθωμαι; sed difficultatem sustulit ponendo signum interrogandi post κελεύῃς, quod unice verum est. Heindorf non recepit Heusdii coniecturam, quod putabat futurum ποιήσω post praegressum coniunctivum ποιῶ poni non posse. Sed fut. saepius cum conjunct. permutatur; veluti Eurip. Med. 1271 οἶμοι, τί δράσω; ποῖ Φύγω μητρὸς χέρας; Ion. 758 εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν, ἢ τί δράσομεν; Soph. Trach. 972 τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; al.; quae quidem permutatio eo niti videtur, quod futurum aequae ac conjunctivus saepe deliberandi vim habet. Vide Plat. Criton. p. 50 B: Gorg. p. 521 B. — Sed interrogandi signum post ἐπανερῆσθαι tollendum est; ita sententia loci huc redit: » At » quid faciam? faciamne, utcumque tu iusseris? » iubes enim me, si non intelligam quid interrogas, ad id tamen respondere nec ipsum mea » vice interrogare."

p. 296 D: καὶ καὶ μὰ Δία; ἔφη, αὐτὸς αὖτις

ἐπιτήσσει καὶ ἅπαντα, ἂν ἐγὼ βούλωμαι. Non magis h. l. αὐτός offendit quam paulo ante: πρὶν αὐτὸς γενέσθαι, ubi pariter quodammodo redundat. hoc enim dicit Sophista: » et ipse priusquam natus eras, omnia sciebas, et ipse postquam mortuus eris, me volente, omnia scies" i. e. » ipse » tu, qui nunc mihi credere prorsus non vis." itaque αὐτός miro modo concinit grandiloquae Sophistae orationi et nulla ratio est, cur cum Heind. in εὐθύς vel cum Stallb. in αὐθις mutemus.

p. 505 D: ἐγὼ γὰρ εὖ οἶδα, ὅτι τούτους τοὺς λόγους πάνυ μὲν ἂν ὀλίγοι ἀγαπήεν ἄνθρωποι ὅμοιοι ὑμῖν, οἱ δ' ἄλλοι οὕτω ἀγνοοῦσιν αὐτούς, ὥστ' εὖ οἶδ' ὅτι αἰσχυνθεῖεν ἂν μᾶλλον ἐξελέγχοντες τοιούτοις λόγοις τοὺς ἄλλους ἢ αὐτοὶ ἐξελεγχόμενοι. Pro eo, quod manifesto corruptum est, ἀγνοοῦσιν Winckelm. e quatuor Codd. recepit νοοῦσιν, explicans: » ita sentiunt de » his sermonibus" sed vere Stallb. animadvertit hanc significationem in formula νοεῖν τι non inesse: ipse proposuit ἀτιμάζουσιν, quod non displiceret nisi nimium a vulgata lectione recedere videretur. Apparet autem hoc dici debere: » pauci ament tales » sermones, ceteri ita aegre ferunt, ut cett." Itaque vide an pro ἀγνοοῦσιν corrigendum sit ἀγανακτοῦσιν, quod unice aptum est; qua coniectura probata, pro αὐτούς reponendum erit αὐτοῖς, qui dativus quam in accusativum abiisset, loco corrumpendo occasionem dederit.

Apol. Socr. p. 23 E: ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ἄτα
καὶ πάλαι καὶ σφοδρῶς διαβάλλοντες. Offendit haec
adverbiorum collocatio, καὶ πάλαι καὶ σφοδρῶς,
quae prorsus inconcinne sibi e regione ponuntur.
Itaque sequendum ducimus optimum Cod. Bodl. qui
scriptum habet: καὶ νῦν σφοδρῶς, scribentes: καὶ πάλαι
καὶ νῦν σφοδρῶς; ut verba καὶ πάλαι καὶ νῦν
iungantur cum ἐμπεπλήκασιν, quod et tempus verbi
perfectum et totius loci ratio postulat, σφοδρῶς vero
pertineat ad partic. διαβάλλοντες. Eodem modo καὶ
πάλαι καὶ νῦν iungitur Phileb. p. 15 D: καὶ ἕκαστον
τῶν λεγομένων καὶ πάλαι καὶ νῦν. Soph. p. 259
B: καὶ γὰρ πάλαι καὶ τὰ νῦν ἠττημένον cet. — Si-
militer καὶ τότε καὶ νῦν usurpatur Phil. p. 60 B;
e quibus locis inter se comparatis apparet alterum
καὶ praecipuam habere intendendi vim, ut fere
significet praesertim; quam voculae significationem
in aliis quoque huiusmodi locutionibus inesse,
veluti αἰὲν μὲν . . . ἀτὰρ καὶ τότε, iam monuimus
ad Protag. p. 555 D.

p. 27 E: ὅπως δὲ σύ τινα πείθοις . . . ὡς οὐ
τοῦ αὐτοῦ ἐστὶ καὶ δαιμόνια καὶ θεῖα ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτῷ
τοῦ αὐτοῦ μήτε δαιμόνας μήτε θεούς μήτε ἥρωας, οὐ-
δεμία μνηχανή ἐστίν. Nonnullos Intpp. offendit parti-
cula οὐ, putantes τοῦ αὐτοῦ in altero enunciati membro
ex abundanti repeti; in quo eos videtur fefellisse
opinio: nam sunt duo enunciata sibi e regione op-
posita, unum hoc: » eiusdem hominis est et dae-
» mones et Deos credere.” Alterum: » eiusdem

» quoque est et Deos et daemones heroesque esse
 » negare." Praepositae particulae ὡς οὐ ad utrumque
 enunciatum pertinent. sensus ergo huc redit: » Nun-
 » quam poteris negare, eiusdem hominis esse et dae-
 » monia credere et divina, et vicissim eiusdem Deos
 » pariter ac daemones et heroes tollere." Hoc con-
 cinit praegressis, ubi Socrates ostendit, si daemones
 esse credas, sponte sequi ut credas item Deos esse.

p. 57 D: Post verba: ἄλλοι δὲ ἄρα αὐτὰς οἴουσι
 βεβήτως, interrogationis signo videtur distinguendum.
 Sic δὲ ἄρα in interrogatione saepius adhibetur, ve-
 luti Phaed. p. 68 A: Φρονήσεως δὲ ἄρα τις τῶ ὄντι
 ἐρῶν ἀγανακτήσει; Cf. Crito p. 46 D. Ita
 liberiore constructione post praegressum ὅτι ὑμεῖς
 μὲν interrogatio infertur: ἄλλοι δὲ ἄρα cett. Pos-
 sis tamen locum etiam sic explicare, ut ἄλλοι δὲ
 ἄρα — dicas pendere quidem a superiore ὅτι, sed
 subaudiendum esse οἶσθαι δὲ ὡς, quod e praece-
 denti μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι eliciatur, quemadmo-
 dum post negare saepe in altero membro supplendum
 est dicere. Forsitan utraque interpretatio habeat,
 quo se commendat, ut lectori optio relinquenda
 sit. — Supra (B) πεπεισμένος δὲ ἐγὼ μηδένα ἀδικεῖν,
 videri possit post ἐγὼ inserendum esse ἐκὼν εἶναι,
 ut paulo ante legitur, ne superbius hoc a Socrate
 dictum videatur. — In seqq. (C), quod iam Hein-
 dorfio aliisque visum est, verba τοῖς ἔνδεκα deberi
 glossatorum sedulitati, id nobis quoque persuasum
 est. neque enim in Atheniensium concione mo-

nendum erat, magistratus illos intelligi undecim-
viros, nec additur mox p. 59 E: ἐν ᾧ οἱ ἄρ-
χοντες ἀσχολίαν ἄγουσι; neque magis legitur Criton.
p. 44 A: Φασὶ γέ τοι δὴ οἱ τούτων κύριοι. utroque
tamen loco iidem illi undecimviri significantur.

Crito p. 45 E: μὴ δόξῃ ἅπαν τὸ πρῶγμα τὸ περὶ
σὲ ἀνανδρεῖα τιμὴ τῆ ἡμετέρῃ πεπραχῆσθαι, καὶ ἡ εἰσοδος
τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς εἰσῆλθες, ἐξὸν μὴ
εἰσελθεῖν, καὶ cet. Postrema haec verba iure meri-
toque molestias fecerunt interpretibus; nam, quamvis
recte dicatur ἡ εἰσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον,
molestum est sequens ὡς εἰσῆλθες, quod fuerunt
qui duorum Codd. auctoritate in εἰσῆλθεν mutari
vellent; atqui hoc ipsum nec per se placet nec
admittunt seqq. ἐξὸν μὴ εἰσελθεῖν. quocirca nos qui-
dem, vulgata lectione servata, loco integritatem
reddemus mutata interpunctione, commate post
δίκης posito: καὶ ἡ εἰσοδος τῆς δίκης, εἰς τὸ δικασ-
τήριον ὡς εἰσῆλθες, ἐξὸν μὴ εἰσελθεῖν, cet. » et
» ingressus ad iudicium, quod in ius venisti,
» quum liceret non venire, cet.”

p. 47 B: πότερον παντὸς ἀνδρὸς ἐπαίνω . . . τὸν
νοῦν προσέχει, ἢ cet. videtur corrigendum προσέξει. —
In seqq. post τοὺς τῶν πολλῶν distinguatur signo in-
terrogandi. — Paulo post p. 48 D: μὴ οὐ δέη
ὑπολογίζεσθαι, οὐτ' εἰ ἀποθνήσκειν δεῖ . . . οὔτε
ἄλλο ὅτιοῦν πάσχειν. Forsitan pro οὔτε corrigendum
οὐτ' εἰ.

p. 52 D: τοῦτ' αὐτὸ ἀπόκριται, εἰ ἀληθεῖ λέγομεν, Φάσκοντές σε ἀμολογημένοι πολιτεύεσθαι καὶ ἡμῶς ἔργω, ἀλλ' οὐ λόγῳ; Postrema haec verba ἀλλ' οὐ λόγῳ videntur esse spuria. Quid enim? num Socrates numquam verbis indicaverit, se velle in Atheniensium republica secundum leges vivere? Videtur ea apposuisse aliquis, qui meminisset ἔργω et λόγῳ saepius inter se opponi; quod tamen non semper fit neque supra p. 51 E: Φαμέν τοῦτον ἀμολογημένοι ἔργω ἡμῖν cet.

Gorg. p. 449 B: Ἄρ' οὖν ἐθελήσαις ἄν διατελέσαι τὸ μὲν ἐρωτῶν, τὸ δ' ἀποκρινόμενος, τὸ δὲ μῆκος τῶν λόγων τοῦτο ἀποδέσθαι; ἀλλ' ὅπερ ὑπισχνεῖ, μὴ ψεύσῃ cet. Post ἀποδέσθαι in aliquot Codd. interponitur καί, quod a grammaticis ortum videtur, ut sequentium verborum ἀλλ' ὅπερ cet. rationem explicarent; hoc vero additamento opus non est. Locus explicari debet e familiaris sermonis consuetudine, sive quod Socrates Gorgiam assensurum ultro arbitraretur, sive quod hic vultu assensum significaret, velle se longiorem orationem mittere; quo facto Socrates verba illa addit: ἀλλ' ὅπερ cet., monens videlicet ne temere assentiatur, sed stet promissis. Talia passim in Platone occurrunt; veluti supra p. 447 C: Εὖ λέγεις, ὦ Καλλιπλεῖς τὴν δὲ ἄλλην ἐπίδειξιν εἰσαύθις, ὥσπερ σὺ λέγεις, ποιήσασθω. Postrema verba putandus est dixisse Socrates ad Chaerephontem subito conversus. hic enim, non

Callicles, dixerat: Φίλος γάρ μοι Γοργίας, ὥστ' ἐπιδειξέται ἡμῖν, εἰ μὲν δοκεῖ, νῦν, ἐὰν δὲ βούλη, εἰσαῦθις (p. 447 B). Paulo post p. 450 C: ἄρ' οὖν μανθάνω οἷον αὐτῆν βούλει καλεῖν; τάχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον. ubi post καλεῖν cogitatione supplendum est: οὕτω σαφῶς μανθάνω. At, ut dixi, huius generis permulta in Platone reperiuntur exempla, e quotidiani sermonis libertate explicanda, quibus Platonicus dialogus ad dramatis rationem proxime accedit. Unum nunc addamus locum Cratyl. p. 599 E, ubi quum Socrates veram et simplicem vocis ψυχῆς originationem explicuisset, in media oratione: εἰ δὲ βούλει, inquit, ἔχε ἡρέμικ. nimirum facile animadvertit, veram hanc rationem prorsus non placere Hermogeni, exquisitiorem scilicet et intricatiorem originationem desideranti. Itaque hoc videns: » At, o bone, inquit Socr., placido sis » animo, quaeso, δοκῶ γάρ μοι τι καθορᾶν πιθανώ- » τερον cet."

p. 451 B: εἰ τίς με ἔροιτο ὦ Σάκρωτες, τίς ἐστίν ἡ ἀριθμητικὴ τέχνη; εἵποιμι ἂν αὐτῷ ὅτι τῶν διὰ λόγου τις τὸ κῦρος ἔχουσῶν. καὶ εἰ με ἐπ-ανέροιτο: Τῶν περὶ τί; εἵποιμι ἂν, ὅτι τῶν περὶ τὸ ἄριστόν τε καὶ περιττόν γυνᾶσις. Ultima vox, quam tamen omnes Codd. magno consensu tuentur, Bekkero primo suspecta fuit, qui eam uncis inclusit; secuti sunt ceteri Ipp. omnes; nobis vero videtur aliud vitium loco subesse. Totius loci nexus bene attendatur. hoc dicit Socrates: » Si quis me roget,

» quanam sit ars arithmetica? respondeam, eam esse
 » ex illarum artium numero, quae maximam partem
 » in sermone versantur.” Iam si sequatur id quod
 vulgo legimus: τῶν περὶ τί; interlocutor roget: » at
 » quanam de re agunt illae artes, quae in ser-
 » mone potissimum versantur?” quod tamen ro-
 gari non debet nec congruit cum eo quod re-
 spondetur: περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ περιττόν cet.; hoc
 enim de sola arithmetica valet. Quibus rationibus
 adductus legendum censeo: Ἡ περὶ τί; εἶποιμ' ἂν
 ὅτι ἡ περὶ τὸ ἄρτιόν τε cet. Vides igitur haud iniustum
 locum tenere vocabulum γνώσις nec contra Codd.
 auctoritatem esse delendum. Similiter supra: ἡ περὶ
 τί ἐν λόγοις τὸ κύρος ἔχουσα; et infra: Ἡ περὶ τί; Ce-
 terum illud τῶν aut mero errore ex praegressi dicti
 forma exstitit, aut eo, quod ad ἡ περὶ τί sup-
 plendum est mente: τῶν διὰ λόγου τὸ κύρος ἔχουσῶν. —
 Eodem modo emendandum est, quod mox legitur
 (D): λέγε δὴ τῶν περὶ τί; ubi pariter τῶν in ἡ mu-
 tandum, quod summopere laetor etiam Heusdio
 placuisse (Spec. Crit. p. 86).

p. 464 A: οὐκοῦν καὶ τούτων (σώματος καὶ ψυχῆς)
 εἶναι τινὰ εἶναι ἑκατέρου εὐεξίαν; — Ἔγωγε. — Τί δὲ;
 δοκοῦσαν μὲν εὐεξίαν, οὔσαν δ' οὐ; Qui diligenter hunc
 locum attenderit, fortasse mecum opinabitur vitium
 ei subesse. nam, ut nunc se habent, verba ita
 intelligenda: » Nonne utriusque, animi et corporis,
 » bonum quendam habitum putas esse? — Puto. —
 » Quid vero? num talem, qui bonus videatur qui-

» dem, sed non sit? — Atqui in altero membro rogari hoc debebat: » nonne talem quoque et » animi et corporis habitum esse putas, qui vi- » deatur quidem bonus, sed non sit? — nam est sanitas animi et corporis vera, est quoque ficta et simulata. itaque suspicor excidisse (quod facile propter praecedentia fieri potuit) ante δοκῶσαι verba: οὐ καί, quibus adiectis ea dicentur, quae erant dicenda.

p. 465 A: τέχνην δὲ αὐτὴν οὐ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα ὧν προσφέρει, ὅποι' ἅττα τὴν φύσιν ἐστίν. Sic hodie hic locus legitur; at vero Codd. fere omnes mirum in modum consentiunt in alia prorsus lectione, quum habeant: ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα ᾧ προσφέρει ἢ προσφέρει cet. (nisi quod duo Codd. a Bekkero dicuntur omittere verba ἢ προσφέρει), quod sane per se bonum sensum non praebet et mendae habet indicium. Itaque recentiores Edd. omnes, Cornarium secuti, dederunt ea, quae supra apposuimus. at aliud vitium loco subesse debet. nam prorsus non perspicitur, quomodo additamentum tam ineptum scribae addere potuerint, quale inest in verbis ἢ προσφέρει. Equidem arbitror Platonem scripsisse: ὅτι οὐκ ἔχει λόγον δοῦναι ᾧ προσφέρει ἢ προσφέρει, quae coniectura, praeterquam quod proxime accedit ad librorum scripturam facileque δοῦναι in οὐδένα corrumpi potuit, confirmatur etiam verbis, quae habentur p. 505 E: ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δη-

μιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ αὐτῶν ἔργον ἕκαστος
 προσφέρει ἢ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον cet. Similiter ἔχει
 λόγον δοῦναι *usurpatur* p. 501 A.

p. 478 B: Σ. Τί οὖν τούτων κάλλιστόν ἐστιν ἄν
 λέγεις; Π. Τίνων λέγεις; Σ. Χρηματιστικῆς, ἰατρικῆς,
 δίκης. — Polus non locutus erat de iis, ad quae
 Socrates respicit, χρηματιστικὴν, ἰατρικὴν, δίκην.
 itaque Bekker. verba ἄν λέγεις delenda censuit sine
 Codd. suffragio, quippe ex seqq. τίνων λέγεις orta
 putans. Heind. tamen pro iis substituendum puta-
 bat: ὦ Πῶλε, propterea quod in Bodl. 2. reperiatur:
 ὦ λέγω. atqui hoc ipsum facit ut reponendum potius
 iudicemus: ἄν λέγω, quod ut scribatur suadet eti-
 am sequens Poli interrogatio: τίνων λέγεις. Paulo
 ante h. l. p. 477 E: animadvertatur elegans ver-
 borum structura, qua post verba τίς δὲ (τέχνη
 ἀπαλλάττει) πονηρίας καὶ ἀδικίας; missa interrogatione
 Socrates, intelligens Polum nondum ipsius senten-
 tiam capere, ita pergit: εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ἄδε
 σκόπει cet., cum quo loco componatur Cratyl. p.
 422 D: τὰ δὲ δὴ πρῶτα, οἷς οὐπω ἕτερα υποκείται,
 τὴν τρόπον Φανερὰ ἡμῖν ποιῆσει τὰ ὄντα, εἴπερ
 μέλλει ἐνδμάτα εἶναι; Ἀπόκριναι δέ μοι τῶδε cet. —
 Haec et similia, quae passim occurrunt, expli-
 canda sunt ex illa familiaris sermonis imitatione,
 de qua supra monuimus p. 41 sq.

p. 483 E. Olim h. l. legebatur: ὃν ἡμεῖς τι-
 θέμεθα, πλάττοντες τοὺς βελτίστους καὶ ἔφρωνεστώ-
 τους ἡμῶν αὐτῶν, ἐκ νέου λαμβάνοντες ὡσπερ κέοντας

καὶ κατεπρόδοντες cet., quae lectio quum merito displiceret, certatim Ipp. locum coniecturis tentarunt, quibus nostram nobis addere liceat, quae minime omnium a Codd. vestigiis videtur recedere. Scribatur: ἡμῶν αὐτῶν ἐκ νέων λαμβάνοντες, καὶ ὡς περ λέοντας κατεπρόδοντες καταδουλούμεθα. — καὶ aliena sede collocatum; iungendum vero πλάττοντες τοὺς βελτίστους ἐκ νέων λαμβάνοντες. participia sic saepius sine copula iunguntur. Cff. Symp. p. 181 D; Phaedo. p. 70 A al. — Ad sententiam cf. Legg. II. p. 671 B, ubi τὸ πλάττειν τὰς ψυχὰς dicitur optime fieri in iuventute, et praeclarus locus Legg. VI. p. 765 E.

p. 486 C: πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δοξεῖς φρονεῖν. Concinnior erit oratio, deletis verbis καὶ ἄσκει, tanquam temere repetitis. sane illa ἄσκει ὁπόθεν δοξεῖς φρονεῖν idem rursus significare debent, quod iam dixit: ἄσκει πραγμάτων εὐμουσίαν. — In seqq. notentur verba p. 489 B: οὗτος ἀνὴρ οὐ πάσεται φιλαργῶν; Venustum eundemque exquisitum usum pronom. οὗτος cum tertia verbi persona pro σύ, copia exemplorum illustravit Heusd. Spec. Crit. p. 5 seqq. Rarius idem ponitur pro pron. primae pers., praesertim apud tragicos et comicos, veluti his locis Aristoph. Acharn. v. 414 (Dind.): ἀγὲρ δὴ σὺ φράσῃς ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τουτονί (i. e. πρὸς ἐμὲ); ubi simul notetur mutata structura (ἐμοί, πρὸς τουτονί). Ibid. v. 429: Ἄλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ ἔστιν; —

Ἄμφ. οὗτοςί πάρα h. e. hic ego sum. Ran. v. 49:
 ἃ τρισκακοδαμήμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὗτοςί h. e. ἐμοῦ.
 simili fere usu ὀδί legitur Acharn. γ. 294: ἀλλ'
 ἐγὼ λέγων ὀδί. Non multum ab his discrepat
 ille usus, quo pro ἐγὼ ponitur nomen proprium:
 Plato Euthyphr. p. 5 A: οὐδὲν γὰρ ἂν μου ὀφελος εἴη . . .
 οὐδέ τῳ ἂν διαφέρει Εὐθύφρων (h. e. διαφέρωμι ἐγὼ)
 τῶν πολλῶν ἀνθρώπων; ubi similia collegerunt Itp.

p. 492 C: πᾶς οὐκ ἂν ἄθλιος γεγρονότες εἴησαν ὑπὸ
 τοῦ καλοῦ τοῦ τῆς δικαιοσύνης cet. — τὸ καλὸν illud
 τῆς δικαιοσύνης h. l. non satis definitum est. Cal-
 licles respicit Socratis, quem ridet, doctrinam de
 iustitia verae felicitatis fonte. Equidem malim pro
 altero τοῦ legere τούτου; nam, quod notissimum
 est, in hoc pron. inest contemptionis et irrisionis
 significatio: » Qui non miseri fierent pulchra ista
 » iustitia, quam tu scilicet tanta laude effers? »

p. 500 B: Hic locus videtur scribarum culpa
 turbatus esse, leni transpositione sic refingendus:
 καὶ ἐτίθειν τῶν μὲν περὶ τὰς ἡδονὰς τὰς κατὰ τὸ σῶμα
 τὴν μαγειρικὴν ἐμπειρίαν cet.; ita, inserto τὰς, ver-
 ba κατὰ τὸ σῶμα iustum locum occupabunt, neque
 ea aut uncinis includantur aut prorsus deleantur
 necesse est, quod recentioribus Edd. placuit; quod
 vero in uno alterove Cod. non reperiantur, hoc
 inde factum, quod ipsos librarios ita posita offen-
 derent. non tamen obscurum est, cur addantur.
 nam in superioribus p. 464 seqq., Socrates locu-
 tus erat tam de artibus, quae ad corporis curam

pertinebant, γυμναστικὴν dico et ἰατρικὴν, quaeque
iis oppositae sunt ἑσπεροῖικὴν et κομματοῖικὴν, quam
de artibus, quae ad reipublicae curam spectabant,
δικαιοσύνην significo et πολιτικὴν, et quae earum
tantum speciem prae se ferebant, ῥητορικὴν et σο-
φιστικὴν.

Euthyphro. In parvo hoc dialogo unum tantum
locum tangemus. p. 7 A: Οὐχ οὕτως; — Εὐθ.
Οὕτω μὲν οὖν. — Σωκρ. Καὶ εἶ γε φαίνεται εἰρη-
σθαι. — Εὐθ. Δοκῶ, ὃ Σώκρατες, εἴρηται γάρ. —
Ultima haec verba: εἴρηται γάρ, merito offensioni fue-
runt omnibus fere Itpp. nam aut e superioribus ad
ea repetendum est εἶ, quo facto bis idem diceret
Euthyphro, quum ad δοκῶ item cogitatione sup-
plendum sit: εἶ εἰρησθαι, aut arctius eadem cum
proximis nectenda, ut sit: δοκῶ εἶ εἰρησθαι· εἴρηται
γάρ, qua responsione nullam facile absurdiorē re-
periri iudicat Heusdius. itaque ille, transpositione
facta, locum ita refingit, ut optime quidem omnia
concinere, nimis vero fortasse a Codd. scriptura
recedi videatur. Itaque vide an vel verba εἴρηται
γάρ prorsus delenda sint, utpote ex iisdem, quae
mox sequuntur, temere repetita, vel scribendum
sit: οὐχ οὕτως; — Οὕτω μὲν οὖν εἴρηται. — Καὶ
εἶ γε φαίνεται εἰρησθαι. — Δοκῶ, ὃ Σώκρατες. —
Ne vero quis miretur, quod videatur Socrates hic
probare Euthyphronis sententiam, quam deinde op-
pugnat, particula εἶ non vacat ironia, quae pari-

ter inest in verbis, quibus Socrates utitur p. 15 A: καὶ καλλῶς γέ μοι, ὦ Εὐθύφρων, φαίνεται λέγειν.

Meno p. 71 A: ὡς περ ἀρχαῖος τις τῆς σοφίας γέγονε, καὶ κινδυνεύει ἐκ τῶνδε τῶν τόπων παρ' ὑμῶς οἴχεσθαι ἢ σοφία. Male, opinor, Baiterus in novissima editione Turicensi verba ἢ σοφία deleri voluit; poterant sane abesse, sed talis redundantia haud infrequens est nec vi sua h. l. caret. festive enim Socrates simulat sapientiam iam Athenis in Thessaliam migrasse, quae festivitas hac ipsa repetitione maxime augetur. Sed, quod dixi, talem orationis redundantiam in Platone haud esse infrequentem, placet uberius aliquanto expone-re. Veluti in hoc ipso dialogo paulo post p. 71 E: εἰ βούλει ἀνδρὸς ἀρετὴν, εἰδίδωμι, ὅτι αὐτὴ ἐστὶν ἀνδρὸς ἀρετὴ cet. p. 77 D: πότερον ἠγούμενος τὰ κακὰ ἀφελεῖν ἢ γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι βλάπτει. utroque loco verba ἀνδρὸς ἀρετὴ, τὰ κακὰ poterant abesse. Non dissimilis nostro loco est Protag. p. 552 C: ἄρ' οὖν καὶ σοὶ τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῆς (sc. τῆς ἐπιστήμης) δοκεῖ, ἢ καλὸν τε εἶναι ἢ ἐπιστήμη καὶ οἷον ἀρχεῖν cet. Laches p. 194 A: ἴνα καὶ μὴ ἡμῶν αὐτῇ ἢ ἀνδρεία καταγελάσῃ, ὅτι οὐκ ἀνδρείας αὐτὴν ζητοῦμεν, εἰ ἄρα πολλάκις αὐτῇ ἢ καρτέρησις ἐστὶν ἀνδρεία, ubi Heusdius alterum ἀνδρεία delendum censuit; sed fortasse transponendo scribendum est αὐτῇ ἢ ἀνδρεία ἐστὶ καρτέρησις. Charmid. p. 166 B: τοῦτό ἐστιν ἐκεῖνο ἐπ' αὐτὸ ἡμεῖς ἐρευνῶν, ὅτι διαφέρει

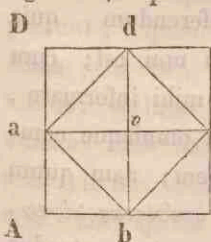
πασῶν τῶν ἐπιστημῶν ἢ σωφροσύνη. ubi v. ἡ σωφροσύνη
 facile poterat abesse, sed perspicuitatis gratia adii-
 citur. Idem obtinet paulo post p. 170 E: οὐδὲ περὶ
 ἰατρικῆς ἄρα οἶδεν ὁ ἰατρικός, ἐπειδήπερ ἡ ἰατρικὴ
 ἐπιστήμη οὕσα τυγχάνει. cf. Cratyl. p. 593 C: καὶ ἔσκειν
 Ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα — ὁ γὰρ ἄναξ καὶ ὁ
 ἔκτωρ σχεδόν τι ταῦτῶν σημαίνει — βασιλικὰ ἀμφοτέρω
 εἶναι τὰ ὀνόματα (nam sic hic locus cum Edd.
 Turicensibus constituendus videtur. cf. p. 400 D). Ex
 his locis omnibus, quibus multi addi possent, sa-
 tis apparet, Platonem, quo facilius flueret oratio,
 quoque similior esset familiari sermoni, haud fu-
 gisse verborum quandam redundantiam. quid quod
 frequentiore hac eiusdem vocabuli repetitione non-
 numquam durior videatur fieri oratio; veluti Euthyd.
 p. 278 A: ὅταν τις ἐξ ἀρχῆς μηδεμίαν ἔχων ἐπιστή-
 μην περὶ πραγμάτων τινος ἔπειτα ὑστερον αὐτοῦ λαμβά-
 νη τὴν ἐπιστήμην, καλοῦσι δὲ ταῦτὸ τοῦτο καὶ ἐπειδὴν
 ἔχων ἤδη τὴν ἐπιστήμην ταύτη τῇ ἐπιστήμῃ ταῦ-
 τὸν τοῦτο πρᾶγμα ἐπισκοπεῖ cet. — Similiter subinde
 verba repetuntur, ubi nullo perspicuitatis damno
 poterant abesse; e. g. Hipp. Maior p. 284 E: οὐκοῦν
 ἔστι τε καὶ ἔχει οὕτως, ὡς οἱ εἰδότες ἠγοῦνται. Gorg.
 p. 459 C: εἰ μὲν ἐλαττοῦται ἢ μὴ ἐλαττοῦται ὁ
 ῥήτωρ cet. Lysis p. 215 C: ὅταν ἢ μὴ φιλοῦν τις
 Φιλῆ ἢ καὶ μισοῦν Φιλῆ· πολλάκις δὲ ὅταν ἢ μὴ
 μισοῦν τις μισῆ (nam hoc restituendum pro vulgato
 Φιλῆ) ἢ καὶ φιλοῦν μισῆ. Cratyl. p. 425 B: ὄνομα ἄρα
 ἐστὶ μίμημα Φωνῆς ἐκείνου, ὃ μιμεῖται καὶ ὀνομάζει

ὁ μιμούμενος τῆ Φωνῆ, ὅταν μιμῆται. (vulgo ὁ ἄν, quod correxit Heind.) Paulo alia est ratio loci, qui legitur Charm. p. 165 A: ἐγὼ γὰρ που, ἢ δ' ἕε, τοῦτ' ὁμολόγηκα ἢ τοὺς ποιῶντας ὁμολόγησα; hic animadvertenda est permutatio temporum, cuius alterum exemplum Morgensternius affert eiusdem dialogi p. 172 D. Hinc liquet Stallbaumium nullo iure de fraude suspectum habuisse Ionis initium: Τί οὖν; ἡγωνίζου τι ἡμῖν; καὶ πῶς ἡγωνίσω; — Quoniam vero semel versamur in explicanda hac redundantia, qua Platonis in primis oratio est conspicua, addere hic liceat alios locos, ubi eadem non in singulis verbis, sed in toto orationis habitu cernitur. Haec sententiarum repetitio habetur e. g. Menon. p. 96 E: ὅτι μὲν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας δεῖ ἀφελίμους εἶναι, ὁρθῶς ὁμολογήκαμεν τοῦτό γε, ὅτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι; verba illa, quae sunt ὅτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι, omitti poterant. Ibid. p. 95 A: τοῦτο γὰρ ἐστὶ περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει ὄν, οὐκ εἰ εἰσὶν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες εὐθαδε, οὐδ' εἰ γεγόνασιν ἐν τῷ πρόσθεν, ἀλλ' εἰ διδαικτόν ἐστιν ἀρετὴ πάλαι σκοποῦμεν. leniter fluit oratio additis verbis πάλαι σκοποῦμεν. Exempla haec sunt ex eo genere, ubi altera enunciationis pars iteratur, semel ab initio, semel in fine locata. plura sunt huiusmodi in Tragicis, Oratoribus, aliis, in quibus subinde haeserunt Ipp. nos Platonica quaedam praeterea adnotabimus. Euthyphro p. 5 E: ἐπεὶ, ὦ Σάκρατες, θέασαι, ὡς μέγα σοι ἐρεῖ

τεκμήριον τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει, ὃ καὶ ἄλλοις ἤδη εἶπον, ὅτι ταῦτα ὁρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα, μὴ ἐπιτρέπειν cet., ubi verba: ὅτι ταῦτα ὁρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα eleganter repetuntur e superioribus τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει. Laches p. 185 A: οὐδὲν γὰρ που ἢ χρηστῶν ἢ τάναντία γενομένων, καὶ πᾶς ὁ οἶκος ὃ τοῦ πατρὸς οὕτως οἰκίζεται, ὁποῖοι ἂν τινες οἱ παῖδες γένωνται. dictum hoc: ὁποῖοι ἂν τινες οἱ παῖδες γένωνται iteratur e praegresso οὐδὲν γὰρ που . . . γενομένων. Cf. Phaedo p. 67 E: εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῆ τῷ σώματι, αὐτὴν δὲ καθ' αὐτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν ἔχειν, τούτου δὲ γιγνομένου εἰ φοβοῦντο καὶ ἀγανακτοῦεν, οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκείσε ἴοιεν, οἱ ἀφικαμένοις ἐλπίς ἐστίν οὐδ' ἀβίου ἤραυ τυχεῖν. Meno p. 85 C: τῷ οὐκ εἰδότε ἄρα περὶ ἂν ἂν μὴ εἰδῆ ἔνισιν ἀληθεῖς ὁδεῖαι περὶ τούτων ἂν οὐκ εἶδε. E locis allatis patet, ultima haec verba περὶ τούτων ἂν οὐκ εἶδε iniuria in glossematis suspicionem vocasse Schleiermacherum et Bekkerum. —

p. 85 A: οὐκ οὐδὲν ἐστίν αὕτη γραμμὴ ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τινὰ τέμνουσα δίχα ἑκάστου τούτων τῶν χωρίων; Inde a pag. 82 B legitur nobilissimus ille locus, quo Socrates Platonicus docet, quomodo notiones geometricae, quae hominum animis, imperitissimorum etiam, involutae sunt, apta ratione ex iis elici possint. in quo loco constituendo et explicando tot et talium virorum versata est industria ac doctrina, ut fere temerarium videatur,

nova addere velle. nos vero de totius loci consilio atque ratione nihil dicemus, unice vero hic illic vulgatam lectionem, modo recte explicetur, tuebimur eaque afferemus, quae eius explicationem faciliorem reddant; veluti in verbis, quae supra adscripsimus, omnes Ipp. offendit pron. *τινά*, quod alii aliter mutarunt; aut enim *γραμμαὴ ἢ* *τείνει* scribendum censuerunt, aut *τείνουσα*, aut *διατέμνουσα*, aut prorsus eiecerunt. nobis vero videtur recte illud posse tueri; Socrates enim, dum docet, simul putandus est in pulvere descripsisse figuram, qualem hic appinximus. Itaque quum

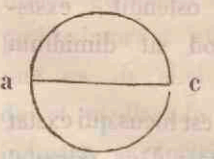
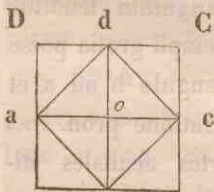


C maius illud quadratum ABCD e quatuor illis minoribus composuisset, ita pergit, interloquendum simul ducens lineas transversas ab, cd, bc, da;

A B » Nonne, inquit, linea quae » ex angulo in alium quendam angulum tenditur (interea ostendens ex angulo a, exempli gratia posse lineas duci ad d vel b, item ex angulo b ad a et c, pariter e reliquis angulis. qua ratione pron. *τινά* apte defendi potest) in duas partes aequales dividit singula quadrata? quod quum dixisset, ductis lineis transversis, in seqq. ostendit, existere sic quadratum abcd, quod sit dimidium maioris illius ABCD.

Obscurissimus in hac parte dialogi est locus qui exstat p. 87 A: λέγει δὲ τὸ ἐξ ὑποθέσεως ὄδε, ὥσπερ οἱ

γεωμέτραι πολλάκις σκοποῦνται, ἐπειδὴν τις ἔρηται αὐ-
 τοῦς, ὅσον περὶ χωρίου, εἰ ὅσον τε εἰς τόνδε τὸν κύκλον
 τῶδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐνταθῆναι, εἴποι ἂν τις ὅτι
 Οὐκ ᾔδω, εἰ ἔστι τοῦτο τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ μὲν
 τινα ὑπόθεσιν προῦργου ὄμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα
 τοιάνδε· εἰ μὲν ἔστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον, ὅσον παρὰ
 τὴν δοθείσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατεῖναι ἠλλείπειν
 τοιοῦτῳ χωρίῳ, ὅσον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ἦ, ἄλλο
 τι συμβαίνει μοι δοκεῖ, καὶ ἄλλο αὖ, εἰ ἀδύνατόν
 ἔστι ταῦτα παθεῖν. Totum locum difficillimum de-
 scripsimus, in quo cum Stallb. pro eo quod
 vulgo legebatur παρατείναντα dedimus παρατείναν
 neutra significatione ad χωρίον referendum, quia
 ἠλλείπειν hoc sensu active usitatum non est; cum
 eodem tamen non possum rem ita mihi informare,
 ut putem Socratem hic iocose loqui omniaque com-
 posita esse ad ludificandum Menonem; nam quum
 illustrari debeat, quid sit τὸ ἐξ ὑποθέσεως λέγειν,
 non est hic iocandi locus. Socrates autem putandus
 D d C est explicationem suam dare ope
 a c
 A b B ex. gr. Aboa, ut fecimus in illis
 a c figuris, quas hic rursus descri-
 psimus. Quæritur, num qua-
 dratum e. g. Aboa in triangulum
 rodactum (ita verba εἰ ὅσον τε



ἐπιπέδῳ) intelligi debent) possit inscribi in dato illo circulo; porro nomen τοῦτο τὸ χωρίον non de quadrato accipi debet (quo facto difficillima sane est loci explicatio), sed ad triangulum referatur; ergo universe veritas *aream* sive *spatium*. Iam vero si quaeritur, num triangulum illud, in quod mutatum sit quadratum, in circulo dato inscribi possit, haec ὑπόθεσις esse debet, ut basis eius longitudine non superet circuli diametrum. Itaque hoc dicit Socrates: » Nondum, inquit, scio, num » illud quadratum in triangulum redactum in circulo inscribi possit" (innumera enim triangula pingi possunt, quae magnitudine aequant quadratum Abo); » sed, ita pergit, hanc ὑπόθεσιν assumamus: si illud triangulum ejusmodi est, ut iuxta » *datam* eius basin (dari enim basis debet, quae » in circulo delinearī possit) se extendens minus » sit tali spatio (sive illo segmento circuli, ut mathematici loquuntur, quod ducta linea oritur), » neque extra circuli peripheriam emineat, quaecumque demum sit ipsum illud triangulum" (nam plura eiusdem magnitudinis sed diversae figurae describi possunt), etc. Credo Socratem baculo suo significasse triangula, quae in maiore quadrato conspiciuntur, abe, adc.

His igitur ita explicatis, difficultates remotae videntur. Apparet autem, Platonem paullo obscurius esse locutum, quod ipsum tamen inde excusatur, quod praesentem animo habebat illam fi-

guram, quam Socratem modo descripsisse finxerat.

Mox (B) in verbis: εἰ ποῖόν τί ἐστι τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντων ἀρετῆ, διδασκτὸν ἂν εἴη ἢ οὐ διδασκτὸν; ne quis cum Schleiermachers requirat, ut post verba τί ἐστι inseratur ἢ οὐκ ἔστι, hic est verborum sensus: » qualis debet esse virtus, ut doceri possit » aut non possit?'' h. e.: qualis debet esse, ut » doceri possit, qualis, ut doceri non possit?'' —

Hipp. Maior. p. 282 E: ἀφικόμενος δὲ ποτε εἰς Σικελίαν, Πρωταγόρου αὐτόθι ἐπιδημοῦντος καὶ εὐδοκίμοῦντος καὶ πρεσβυτέρου ὄντος καὶ πόλυ νεώτερος ἂν εἰργασάμην. Offendit Buttmannum partic. καί, verba καὶ πόλυ iungentem cum seq. νεώτερος; item Stallb. Quod si καὶ πόλυ retinetur, melius eadem cum praegressis πρεσβυτέρου ὄντος copulantur: » natu maior et quidem multo.'' Sed vel sic tamen inconcinna est oratio et impedita; quare malim inverso ordine legere πόλυ καί, ad sequens νεώτερος referendum. nam καί passim postponitur verbo illi ad quod refertur: Soph. p. 218 A: ἄρα τοίνυν οὕτω καὶ cet; Symp. p. 177 B: τοῦτο μὲν ἤττον καὶ θαυμαστόν, ad quem locum exemplorum copiam attulerunt Itp.

p. 288 A. Ἴθι μοι, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίναι ταῦτα πάντα, ἃ Φῆς καλὰ εἶναι, εἰ τί ἐστὶν αὐτὸ τὸ καλόν, ταῦτ' ἂν εἴη καλὰ; Ἐγὼ δὲ ἔρω, ὅτι, εἰ παρθένος καλὴ καλόν ἐστι, δι' ὃ ταῦτ' ἂν εἴη καλὰ.

Plerosque Itp. posterior huius loci pars offendit; nobis videtur, mutata interpunctione, scribendum: *εἰ παρθένος καλὴ καλόν, ἔστι δὲ ὁ ταῦτ' ἂν εἴη καλὰ.* Respicit Socrates ad Hippiae responsum: *παρθένος καλὴ καλόν* (p. 217 E).

p. 289 A: *ὡς ἄρα πιθήκων ὁ κάλλιστος αἰσχροῦς ἄλλῳ γένοι συμβάλλειν* cet. Offensioni Itp. fuit v. *ἄλλῳ*, quod nimis fluctuet sententia, si simia universe cum alio genere comparetur, in seqq. vero certa genera proferantur. itaque alii alia tentarunt; Bekkerus voluit *ἀνθρώπων*. at stare tamen videtur posse vulg. lectio: nempe ad *ἄλλῳ γένοι* facile mente suppleris *ζώων*, ut simia pulcherrima dicatur deformis, si cum alio quovis animantium genere comparetur. nam simia pro turpissimo animali habita, unde X Reip. p. 620 C Thersitac animus, qui *ἀσχιστος ἀνὴρ* ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, in Orco dicitur simiam induisse; et in hoc dialogo paulo inferius legitur hominem simiam i. e. turpissimum animal videri, si ad Deum pulchritudine comparetur.

In seqq. p. 291 A: *ὥστ' ἐμοὶ δοκεῖ τὴν συκίνην ἡμᾶς μᾶλλον Φάναι πρέπειν ἢ τὴν χρυσῆν, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις.* Attendatur exquisita haec dictio *εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις*, qua Socrates apud Platonem urbanitate quadam solet uti in rebus, quae aut per se clarae sunt, aut quas veras esse ipse satisfactionem demonstraverat, quasi illius demum probatione, quocum loquitur, certo statui possent. Gorg. p. 462 C: *ἐμπειρία ἄρα σοι δοκεῖ ἢ ἱστορικὴ εἶναι;*

Σωκ. Ἐμοιγε, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις. Ibid. p. 513
 C: τῷ αὐτῶν γὰρ ἤθει λεγομένων τῶν λόγων ἕκαστοι
 χαίρουσι, τῷ δὲ ἄλλοτρίῳ ἄχθονται. εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο
 λέγεις. — Lepide pro σύ nomen eius, quocum
 Socrates loquitur, ponitur Theaet. p. 183 C: ἐπι-
 στήμην τε αἰσθησιν οὐ συγχωρησόμεθα κατὰ γε τὴν τοῦ
 πάντα κινεῖσθαι μέθοδον, εἰ μὴ τί πως ἄλλως Θεαίτη-
 τος ὅδε λέγει — Pari modo usurpatur εἰ ἀποδέχει
 τοῦτο; Charm. p. 163 D: τὴν γὰρ ὑγίαιαν καλὸν
 ἡμῶν ἔργον ἀπεργάζεται, εἰ ἀποδέχει τοῦτο; — Ἀπο-
 δέχομαι.

p. 294 A. Postquam Hippias varias eius, quid
 sit pulchrum, definitiones proposuit, quas omnes
 Socrates facili negotio demonstravit esse falsas et
 ridiculas, hic iam ipse novam proponit, quaerens
 num forte pulchrum sit τὸ πρέπον. De more suo Hip-
 pias statim hanc amplectitur sententiam, pulchrum
 nihil aliud esse quam τὸ πρέπον. Videamus, in-
 quit ille: τὸ πρέπον ἄρα τοῦτο λέγομεν, ὃ παραγε-
 νόμενον ποιεῖ ἕκαστα φαίνεσθαι καλὰ τούτων, οἷς ἂν
 παρῆ, ἢ ὃ εἶναι ποιεῖ, ἢ οὐδέτερα τούτων; — ΠΙ.
 Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Πότερα ὃ ποιεῖ φαίνεσθαι κα-
 λὰ φαίνεται; cet. Locus hic ab Ipp. perob-
 securus dicitur et impeditus, quoniam ad illud Hip-
 piae responsum nihil aliud videatur suppleri posse,
 quam οὐδέτερα τούτων, et tamen in seqq. Socrates
 docere instituat, neutrum horum neque ὃ ποιεῖ
 ἕκαστα φαίνεσθαι καλὰ nec ὃ ποιεῖ εἶναι καλὰ, esse τὸ
 πρέπον: ergo supervacuum esse hanc demonstrationem

quando Hippias ipse iam concessisset, quod demonstratum iret Socrates. Itaque Heind. et Stallb. locum ita refingendum duxerunt, ut prorsus dilacerarent. Equidem conieceram aliquando pro ἢ οὐδέτερα τούτων scribendum esse ἢ ἀμφοτέρω τούτων. Verum nunc, re diligentius perpensa, videtur locus salvus esse et interpretatione magis indigere quam emendatione. Nempe ἐμοίγε δοκεῖ universe habet vim affirmandi, et ad priorem partem interrogationis potius, quam ad posteriorem referendum est. ergo Hippias dicit, non οὐδέτερα τούτων sibi verum videri, sed contrarium, sc. alterutrum horum, vel ὃ ποιεῖ Φαίνεσθαι καλῶ vel ὃ ποιεῖ εἶναι. Iam Socrates haec persequitur singula, ut primum inquirat num pulchrum sit τὸ πρέπον illud ὃ ποιεῖ Φαίνεσθαι καλῶ; deinceps debebat sequi ἢ ὃ ποιεῖ εἶναι καλῶ; sed ob longiorem intercapedinem verborum, quibus probavit non posse esse τὸ πρέπον id quod faciat ut res videantur pulchrae neque tamen sint, quasi oblitus eorum quae initio dixisset, alterum illud membrum ita extulit: τὸ δὲ ποιοῦν εἶναι καλῶ, ἔπερ νῦν δὴ εἶπον cel. (C). Non magis Stallbaumio assentimur post καλλίων φαίνεται inserendum esse ναί. Cf. quae ad Gorg. p. 449 B annotavimus. Itaque totius loci vulgatam lectionem retinendam arbitror.

Cratylus p. 384 D: καὶ ἂν αὐθις γε ἕτερον μετα-
 ῥῆται. ἐκεῖνο δὲ μηκέτι καλῶ. οὐδὲν ἤττον τὸ ἕτερον

ὁρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου, ὡς περ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μεταπιθέμεθα, οὐδὲν ἦττον τοῦτ' εἶναι ὁρθόν τὸ μεταπιθεδὲν τοῦ προτέρου κειμένου. Sic hic locus in Codd. fere legitur, nisi quod in veteribus editionibus, e Codd. expressis, priora illa οὐδὲν ἦττον προτέρου omittuntur, quorum locum tenet alterum membrum: οὐδὲν ἦττον κειμένου; atque in hanc fere sententiam disputarunt Itp., ut illud delendum censerent. Et vero iure meritoque offendit inepta tautologia. nam quod Heind. voluit ὡς περ superioribus ἀσυνδέτως esse adiunctum, ut positum sit pro: ὡς περ γὰρ τοῖς οἰκέταις cet. (quod sane saepius fit: Reip. I. III p. 445 D; Phaed. p. 61 A; al.), admodum tamen languet oratio. mihi certe videtur antiquitus διττογραφία exstitisse, ut quidam libri haberent prius illud οὐδὲν ἦττον προτέρου; alii posterius οὐδὲν ἦττον κειμένου; e quibus hoc verum videtur, ut locus sic scribatur: καλῆ, ὡς περ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μεταπιθέμεθα, οὐδὲν ἦττον τοῦτ' εἶναι ὁρθόν κειμένου. Video nunc, in eandem sententiam devenisse Baiterum quoque in nupera edit. Turicensi.

Paulo inferius p. 585 D mallet, interiecta particula δὲ legi: "Ὁ δ' ἂν ἄρα ἕκαστος Φῆ τῷ ὄνομα εἶναι, τοῦτό ἐστιν ἐκάστῳ ὄνομα. optimus Cod. Bodl. habet ὁ εἰάν ἄρα cet. Causa, cur particula adii-cienda videtur, est quod verba haec non e praegressis illis "Ἔστιν ἄρα ὄνομα cet. consequuntur. sed iis respicitur ad Hermogenis placitum (p. 585

E seqq.), tale nomen cuique rei esse, quale ab aliquo datum sit.

p. 586 C: οἶόν τε οὖν ἔστιν, εἰ Πρωταγόρας
 Ἔστι ταῦτα. Puto hunc locum librariorum culpa esse turbatum. mirum certe accidit, quod ex eo, quod Hermogenes concesserat, esse homines sapientes et insipientes, continuo concludatur, hoc verum esse non posse si probetur Protagorae sententia, tales esse res, quales cuique videantur. nam primum demonstrari debuit, probato Protagorae placito, nullum hominem posse superare alterum prudentia sed omnes aequae sapere. Quocirca, transpositione facta, locum sic refingendum puto, ut post Hermogenis verba, ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως, continuo ponatur hoc Socratis dictum: καὶ ταῦτά γε, ὡς ἐγώ μιν, σοὶ πάννυ δοκεῖ ἔσται, tum Hermogenis responsum: Ἔστι ταῦτα; deinceps sequatur illud Socratis: Οἶόν τε οὖν ἔστιν ἄφρονος, et Hermogenis responsum: Οὐ δῆτα. Hac coniectura probata bene se habebit argumentatio. Praeterea enunciatis sic transpositis concinne demum cohaerent colloquentium verba, siquidem Hermogenis affirmationi ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως manifesto respondent haec Socratis dicta: καὶ ταῦτά γε σοὶ πάννυ δοκεῖ ἔσται, et mox illius negationi Οὐ δῆτα huius rursus quadrat dictum Ἄλλὰ μὴν οὐδὲ cet.

p. 595 A: Κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἄγαμέμνων, οἷος ἂν δόξειεν αὐτῷ διαπνεῖσθαι καὶ καρτερεῖν. τέλος ἐπιτιθεῖε τοῖς δόξασιν δι' ἀρετῆν. σημεῖον

δαυτοῦ ἢ ἐν Τροίᾳ μονὴ τοῦ πλήθους τε καὶ καρτερίας.
 Posterior pars horum verborum quin corrupta sit
 dubitari nequit. in vulnere tamen sanando abierunt
 in diversas partes Itp. , e quibus Stephanus invi-
 tis libris dedit: αὐτῷ τῆς καρτερίας ἢ ἐν Τροίᾳ μονὴ
 μετὰ τούτου πλήθους , sed nimis audax videtur fuisse.
 Mihi autem locum attente perlegenti videtur pro
 v. πλήθους requiri vox , quae respondeat praegresso
 διαπονεῖσθαι , sicut καρτερίας respondet τῷ καρτερεῖν.
 Quocirca scribendum coniiicio: σημείον δ' αὐτοῦ ἢ ἐν
 Τροίᾳ μονὴ τοῦ πόνου τε καὶ καρτερίας: quamquam
 fortasse aliud nomen excogitari possit , quod ma-
 gis etiam conveniat cum verbo διαπονεῖσθαι , i. e.
 laborando perficere , elaborare.

p. 596 B: συμβαίνει οὖν ὀρθῶς ὀνομάζεσθαι οὗτος
 ὁ θεὸς εἶναι , δι' ὃν ζῆν ἀεὶ πᾶσι τοῖς ζῴσιν ὑπάρχει.
 διέληπται δὲ δίχα , ὥσπερ λέγω , ἐν ὃν τὸ ὄνομα , τῷ
 Διὶ καὶ τῷ Ζῆνι. Perridicula h. l. datur vocis Ζεὺς
 originatio; quem deum quum alii Δία vocent ,
 Ζῆνα alii , si in unum conflatur utrumque nomen ,
 verum habebis dei nomen , quippe δι' ὃν ζῆν ὑπάρ-
 χει omnibus animantibus. quocirca mihi certe vide-
 tur compositum hoc nomen Διαζῆν addi oportere
 post verba οὗτος ὁ θεὸς εἶναι: » Consequitur ut recte
 » nominaretur hic deus Διαζῆν , δι' ὃν ζῆν πᾶσι
 » ὑπάρχει. Sed hoc nomen , ita pergit Socr. , quum
 » unum esset , bifariam divisum est in Δία et
 » Ζῆνα.' Facillime vero illud Διαζῆν et propter
 nominis novitatem et propter sequens δι' ὃν ζῆν ex-

cidere potuit. Qui vero tale monstrum vocabuli, quale est Διαζῆν, miretur, ob eamque causam coniecturam improbabilem censeat, is, quaeso, reputet talia in hoc dialogo permulta esse a Platone excogitata ad ridendam grammaticorum in vocabulorum etymis cudendis mira audacia utentium temeritatem et stultitiam.

p. 398 D: ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες δεινοὶ καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἶρειν λέγειν ἐστίν. In his verbis, quibus profertur etymon vocis ἦρας, Stephanus putabat post ἐρωτᾶν inseri oportere καὶ ἀποκρίνεσθαι, Stallbaumius post ἱκανοὶ ὄντες excidisse suspicatur καὶ λέγειν. neutrum horum necessarium videtur; nam quod Stallb. opinatur post ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες non recte inferri τὸ γὰρ εἶρειν λέγειν ἐστίν, postremum hoc additum est quod utrumque verbum, et ῥήτωρ et ἐρωτᾶν, derivatur a γ. εἶρειν; ab eodem descendere vocem ἦρας dicit Socr. Ergo εἶρειν communis horum verborum origo, unde etiam communis eorum significatio; ἦρας hinc dicitur ῥήτωρ et ἐρωτᾶν ἱκανός. Quod vero h. l. διαλεκτικοί definiantur οἱ ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες neque addatur καὶ ἀποκρίνεσθαι (quod Steph. voluit), ut alias fere solet Plato addere, causa est in promptu, quod nimirum a solo ἐρωτᾶν vocis originatio duci potest.

In proximis verbis (E): πόθεν, ὦ γαθε, ἔχω; vide an pro ἔχω magis placeat ἐγώ; quod admirationem hominis melius videtur declarare. Similiter p. 409 D: ἔχouis ἂν εἶπεῖν πῦρ κατὰ τίνα

τρόπον καλεῖται; ἘΡΜ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Cf. p. 425 B.

p. 410 D: Ἐνιαυτὸς δὲ καὶ ἔτος κινδυνεύει ἐν τι εἶναι. τὸ γὰρ τὰ Φύσιμα καὶ τὰ γιννόμενα ἐν μέρει ἕκαστον πρόσθεν εἰς Φῶς καὶ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἐξέταζον, τοῦτο, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν τὸ τοῦ Δίος ὄνομα δίχρα διηρημένον οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Δία ἐκάλουν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα οἱ μὲν ἐνιαυτόν, ὅτι ἐν ἑαυτῷ, οἱ δὲ ἔτος, ὅτι ἐτάζει, [ὁ δὲ ὅλος λόγος ἐστὶ τὸ ἐν ἑαυτῷ ἐτάζον τοῦτο προσαγορεύεσθαι ἐν ἑν δίχρα] ὥστε δύο ἰνδμάτια γε- γονέναι, ἐνιαυτόν τε καὶ ἔτος, ἐξ ἑνὸς λόγου. Verba illa, quae uncinis inclusimus ita moleste interposita ac superflua sunt, ita sententiarum nexum turbant et constructionis perspicuitatem tollunt, ut merito ea pro suppositiciis habere videamur, quibus eiectis omnia erunt plana. nam ad illa οἱ μὲν οἱ δὲ, ὅτι ἐτάζει supplendum καλοῦσι; ἐνταῦθα autem redundantia quadam refertur ad τοῦτο. Videtur aliquis ea verba in margine notasse ad explicandum illud ἐξ ἑνὸς λόγου, quum simul memor esset v. λόγος eo loco, quem Plato ipse citat (ἐν τοῖς πρόσθεν p. 596 A) eadem, qua hic, potestate usurpari. — Sed in nostro dialogo plurima scribarum additamenta, nostris Codicibus multo vetustiora, reperiuntur, veluti hac ipsa pagina (B) verba: ὅθεν δὴ βούλεται ἀήρ, et p. 408 A: τὸ δὲ λέγειν δὴ ἐστὶν εἶρειν, a recentioribus Edd. iure eiecta sunt.

p. 412 A: σύνεσις δ' αὖ οὕτω μὲν δόξειεν ἂν ὥσπερ

συλλογισμὸς εἶναι ἔταν δὲ συνίεναι λέγει, ταῦτ' ἐν παν-
τάπασι τῷ ἐπίστασθαι συμβαίνει λεγόμενον. Verbum
λέγει sollicitari non debet neque in λέγεις aut λέγεται
mutari. subiectum est τούτο τὸ ὄνομα. » Si vero
» habeat potestatem verbi συνίεναι cet." Similiter
p. 416 B: τὸ μὲν τοίνυν αἰσχροὺν καὶ δὴ κατὰ δὴλόν
μοι φαίνεται ὃ νοεῖ. p. 417 B: κέρδος δὲ
διλοὶ ὃ βούλεται. Cf. Theact. p. 156 C. Ibid. p. 179
D: σκεπτέον τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν, εἴτε
ὕγιες εἴτε σαφρὸν φθέγγεται.

p. 414 D: εἰ δ' αὖ τις ἐάσει καὶ ἐντιθέσθαι καὶ
ἐξαιρεῖν ἅτ' ἂν βούληται τις εἰς τὰ ἔνδματα, πολλή
εὐπορία ἔσται καὶ πᾶν ἂν παντὶ τις ὄνομα πρόγυματι
προσαρμόσειεν. Haec verba, quae vulgo Socrati tri-
buuntur, unice apta videntur personae Hermogeni-
nis; quae si Socrates diceret, ipse sibi viam ob-
struere videretur, quippe qui literis ridiculum in
modum addendis et demendis, ad ludendos ety-
morum inventores istos et Heracliteos philosophos,
rebus nomina aptare conabatur (πᾶν παντὶ ὄνομα πρό-
γυματι προσαρμόζειν); contra quum dantur Hermogeni,
hinc lucem accipient verba illa, quae statim post
leguntur: ἀλλὰ τὸ μέτριον, inquit Socr., δεῖ Φυ-
λάττειν καὶ τὸ εἶδος σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάτην, et paulo
post p. 415 A idem Socrates: ἀλλὰ μὴ λίαν,
inquit, ὦ δαιμόνιε, ἀκριβολογοῦ μὴ μ' ἀπογυνώσῃς
μένεος, et p. 415 D: καὶ ἴσως με αὖ φήσεις πλάτ-
τειν. — His igitur Hermogeni concessis, porro
aut verba ἀληθῆ λέγεις delenda, quippe e mala

personarum distinctione orta, aut locus sic constituendus: Σωκ. Ἀληθῆ λέγεις. — Ἑρμ. Ἀληθῆ μέντοι. — Σωκ. Ἀλλὰ τὸ μέτριον cet.

p. 420 B: Ἀλλὰ τί ἔτι οὐ λέγεις ὅ τι σκοπῶμεν. Miror omnino Heindorfium hunc locum adeo offendisse, ut scribendum censeret: Ἀλλὰ τί ἔτι σὺ λέγεις vel τί ἔτι αὖ λέγεις cet; Baiterum vero proponere: τί ἔτι που cet. Locus bene se habet. ἔτι hyperbaton facit, ut positum sit pro: Ἀλλὰ τί οὐ λέγεις ὅ τι ἔτι σκοπῶμεν. Similiter Gorg. p. 500 A: Ἀναμνησθῶμεν δὴ ὣν αὖ ἐγὼ cet., ubi grammatica norma exigebat δὴ αὖ ὣν, quod tamen auribus parum gratum foret. Ipse Heind. hyperbaton, quod praesertim in particulis saepius obtinet, exemplis allatis illustravit ad Phaed. p. 88 A: εἰ γὰρ τις καὶ πλέον ἔτι τῶ λέγοντι ἢ ἂ σὺ λέγεις ξυγχαρῆσαις cet., ubi primum bene animadvertit, quamquam tota Cebetis oratio ad Socratem convertitur, tamen h. l. verba illa ad Simmiam conversum Cebetem dicere (cf. quae ad Gorg. p. 449 B disputavimus); deinde docuit verba illa πλέον ἔτι per hyperbaton cum τῶ λέγοντι copulanda esse. Eodem modo explicari debet Theaet. p. 192 A: καὶ (ἀδύνατον) ὃ αἰσθάνεται γε, ἕτερόν τι ὦν αἰσθάνεται, οἰσθῆναι εἶναι καὶ ὃ αἰσθάνεται, ὦν τι μὴ αἰσθάνεται, nam ὦν τι μὴ ἂ. positum est pro τι ὦν μὴ cet. —

p. 421 C: εἰ δέ τις ἔροιτο τοῦτο τὸ ἴδον καὶ τὸ μένον cet. Quod Cod. Paris. G post ἔροιτο additum habet

αὐτῷ, hoc suspicionem movet excidisse αὐτό et scribendum esse αὐτὸ τοῦτο τὸ ἰόν cet., quod sane requiri videtur: » Si quis rogaret illud ipsum ἰόν et » ῥέον cet., ad quae tu omnia referre soles." Cf. p. 422 B. C.

Theaetetus p. 155 C: τὸ μὲν ἄρα ἀγαθὸν κίνησις κατὰ τε ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα, τὸ δὲ τοῦναντίου; **Videri possit post τὸ δὲ excidisse ἕτερον.** — τὸ δὲ ἕτερον i. e. τὸ μὴ ἀγαθὸν s. τὸ κακόν — τοῦναντίου nempe τῆς κινήσεως, i. e. ἡσυχία. Ceterum τὸ ἕτερον, τὰ ἕτερα apud antiquos praesertim philosophos per euphemismum quendam saepe significant τὸ κακόν, τὰ κακά; qua de re vide disputantem Wyttenb. in annot. ad Phaed. p. 521; locis ibi allatis addatur II Reip. p. 579 D: καὶ ὃ μὲν ἂν μίξας ὁ Ζεὺς δῶ ἄμφοτέρων (i. e. τῶν ἐσθλῶν καὶ τῶν δειλῶν, bonorum et malorum),

ἄλλοτε μὲν τε κακῶ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῶ ὃ δ' ἂν μὴ, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα (i. e. τὰ κακά), τὸν δὲ κακῆ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.

(Hom. II. XXIV 550. 52).

p. 157 C: ὃ δὲ ἀθροίσματι ἀνθρώπων τε τίθενται καὶ λίθων καὶ ἕκαστου ζῶν τε καὶ εἶδος. Postrema haec verba καὶ ἕκαστου ζῶν τε καὶ εἶδος coniecturis tentarunt Schleierm., Astius, Stallb.; videtur tamen locus integer esse. nam verba significant: καὶ ἕκαστου ζῶν καὶ ἕκαστου εἶδος i. e. καὶ ἄλλο ὁτιοῦν εἶδος, » et singulas animantes et singula rerum ge-

» nera, nempe inanimata.” Ζῶον, εἶδος, respondent ergo praegressis ἄνθρωπον, λίθον.

p. 161 A: ὅτι με οἶει λόγων τινὰ εἶναι θύλακον καὶ ῥαδίως ἐξελόντα ἔρειν cet. Stallb. pro ὅτι με οἶει quantocius reponendum iubet ὅτι μοι οἶει; nam » quasi vero, inquit, sacculus ipse dici possit ex » sacco expromere posse, quae opus videantur.” At videtur tamen με stare posse, siquidem in tali comparatione similitudo ex parte tantum spectanda est, non ad amussim exigenda. Iocosa haec est comparatio, cum qua conferri potest, quod in Gorg. p. 325 B legimus, ubi animus cupiditatum plenus et ἀκόλαστος cum πίθῳ τετραμένῳ festi-ve comparatur.

p. 162 D: διμηγορεῖτε θεοὺς τε εἰς τὸ μέσον ἄγοντες, οὓς ἐγὼ ἔκ τε τοῦ λέγειν καὶ γράφειν περὶ αὐτῶν, ὡς εἰσὶν ἢ ὡς οὐκ εἰσὶν, ἐξικιρῶ. Stallb. sibi videtur foedum hic glossema reperisse in verbis περὶ αὐτῶν εἰσὶν, putans sciolum aliquem importune haec allevisse, quum reminisceretur notissimi illius Protagorae placiti, cuius Cicero quoque meminit de Nat. Deor. 1. 12, alii. Nobis vero videntur haec verba nexum sententiarum non turbare et recte addita esse. Nam haec facit Socrates dicentem Protagoram: » Vos, o boni, » (quum mihi obiicitis, si homo sit παντῶν χρημῶ- » των μέτρον, mortales sapientia pares fore Diis), » talia meae sententiae opponitis argumenta, quae » ad causam meam convellendam nihil valent. Ego

» enim hoc tanquam principium doctrinae pono:
 » De Divis, neque ut sint neque ut non sint, ha-
 » beo dicere (Cic. l. l.). Itaque, si incertum est
 » num Dii sint, obiectio vestra nihili est.” —
 Haec si ita explicantur, nulla, opinor, de loci
 integritate dubitatio erit. Videntur autem haec ver-
 ba ex ipso Protagorae libri initio (quod refert Diog.
 Laert. IX 51: *περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι εἴθ' ὡς*
εἴσιν εἴθ' ὡς οὐκ εἴσιν) deprompta, invidiose hic
 addita esse, quo magis ille suo ipsius testimonio
 convelleretur.

p. 166 E: *τὸν δὲ λόγον αὐτὸ μὴ τῷ φήματι μου δι-
 ωκε, ἀλλά* cet. Illud *μού* importune illatum vide-
 tur mutandum in *μοί*, qui dativus in familiari ser-
 monis usu frequentari solet.

p. 175 C: *ἢ ἐκ τοῦ εἰ βασιλεύς εὐδαίμων κερτη-
 μένος τ' αὐτὸ πολὺ χρυσίον.* Quum omnes fere Codd.
εἰ tueantur (duo tantum omittunt), videntur illud
 iniuria recentiores Itp. delevisse, siquidem pror-
 sus non caret commoda explicatione. nam locus
 sic intelligendus: » Si quis, relictis vulgaribus istis
 » controversiis, scilicet an rex beatus sit (intel-
 » lecto *ἔστι*), item an ille qui multum auri possi-
 » det, de ipsa *βασιλείᾳ* et *εὐδαιμονίᾳ* quaerere in-
 » stituat etc.; vel, ad *εὐδαίμων* intellecto *εἰ*, hoc
 modo: » Si rex eris, eris beatus et porro possi-
 » debis multum auri.” Utraque ratio habet quo se
 commendat. Duplex autem est subiectum: *βασιλεύς*
 et *κεκτημένος χρυσίον*, cui mox respondet duplex

quaestio βασιλείας περί καὶ ἀνθρωπίνης ὄλως εὐδαιμονίας. —

p. 182 A: καὶ τὸ μὲν πάσῃσιν αἰσθητὸν ἀλλ' οὐκ αἰσθησιν ἔτι γίνεσθαι. Illud ἔτι molestiam facit et videtur corruptum; nempe scribendum puto: καὶ τὸ μὲν πάσῃσιν αἰσθητὸν τι ἀλλ' οὐκ αἰσθησιν γίνεσθαι, ut in seqq. τὸ δὲ ποιῶν ποιῶν τι ἀλλ' οὐ ποιότητα;

p. 188 A: οὐκοῦν ἤδη ἀνάγκη τὸν δοξάζοντα δοξάζειν ἢ ἂν τι οἶδεν ἢ μὴ οἶδεν. Puto hunc locum levi mutatione opus habere, quo ad intelligendum facilius fiet; legatur nimirum: δοξάζειν τι ἂν ἢ οἶδεν ἢ μὴ οἶδεν.

p. 190 C: Ἄλλον δὲ τινὰ οἶει ὑγιαίνοντα ἢ μαινόμενον τολμῆσαι σπουδῇ πρὸς ἑαυτὸν εἰπεῖν, ἀναπειθόντα αὐτόν, ὡς ἀνάγκη τὸν βοῦν ἵππου εἶναι ἢ τὰ δύο ἓν; Quidni ὁ μαινόμενος absurda dicat, qui vel putet aliquid se videre, ubi nihil est? Sane in furentes cadit talia opinari. quocirca glossema esse mihi videntur verba ἢ μαινόμενον, quae aliquis adscripserit ad priora illa: ἄλλον δὲ τινὰ οἶει. Illud autem ἢ, item ἦτοι, δὴ, aliasque huiusmodi voculas saepe librariorum additamenta indicare notum est.

Ibid. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὸ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν ἐστίν, οὐδεὶς ἀμφοτέρω γε λέγων καὶ δοξάζων καὶ ἐφαπτόμενος ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ εἴποι ἂν καὶ δοξάσειεν, ὡς τὸ ἕτερον ἕτερον ἐστίν. ἑατέου δὲ καὶ σοὶ τὸ βῆμα περὶ τοῦ ἑτέρου. λέγω γὰρ αὐτὸ τῆδε, μηδένα δοξάζειν, ὡς τὸ αἰσχροῦ καλὸν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Mira est h. l. Codd.

discrepantia; nam in optimis quibusdam libris pro verbis *ἐατέον δὲ κ. σ. τ. β. περὶ τοῦ ἑτέρου* leguntur haec: *ἐατέον δὲ καὶ σοὶ τὸ βῆμα ἐπὶ τῶν ἐν μέρει, ἐπειδὴ τὸ βῆμα ἕτερον τῶ ἑτέρῳ κατὰ βῆμα ταύτων ἐστὶ περὶ τοῦ ἑτέρου.* Sed hic locus, quum intricatior sit, fusius aliquanto exponendus. Agitur de falsa opinione qua alterum pro altero cogitatione informamus; Socrates autem captiosis argumentationibus, quales adhibere solebant Sophistae aliique huiusmodi philosophi, efficere studet nullam esse falsam opinionem. Theaetetus igitur p. 189 B statuerat falsam opinionem oriri per *ἁλλοδοξίαν*, quando alterum pro altero cogitamus; quem Socrates ita redarguit, ut primum ostendat triplici ratione videri alterum pro altero cogitari, deinceps earum singulas confutet: *ὅταν οὖν, inquit, τοῦτ' ἢ διάνοιά τοῦ ἄλλῃ (sc. alterum pro altero sumat), οὐ καὶ ἀνάγκη αὐτὴν ἦτοί ἀμφοτέρω ἢ τὸ ἕτερον διανοεῖσθαι;* (p. 189 E) » quando mens alterum pro altero » habet, nonne necesse eam aut utrumque aut al- » terutrum cogitare? » addit: *ἦτοί ἅμα ἢ ἐν μέρει;* » aut una aut alternis, h. e. unum post alterum? » Postremum hoc tantum referri potest ad τὸ ἀμφοτέρω διανοεῖσθαι, ad τὸ ἕτερον διανοεῖσθαι non pertinet. Triplex igitur ratio haec est, qua mens alterum pro altero habet, aut utriusque notionem simul informans, aut alternis sive unum post alterum, aut denique alterutrum solum cogitans. Iam triplex haec ratio nostro loco redarguitur: quocirca

putamus primum ante ἀμφότερα excidisse ἄμα, quod quam facile fieri potuerit patet; deinde pro ἐκτέον δέ καὶ σοὶ scribendum esse ἐκτέον δέ σοι καὶ; denique e varietate lectionis reliquum locum sic constituendum esse: ἐκτέον δέ σοι καὶ τὸ ῥῆμα περὶ τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τῶν ἐν μέρει, ἐπειδὴ ἕτερον τῶ ἑτέρῳ κατὰ ῥῆμα ταύτῳ ἐστι. » mittenda vero tibi etiam sententia de altero pro altero alternis sumendo, » quandoquidem alterum ab altero, quatenus alterum dicitur, nihil differt: i. e. nihil refert, utrum » utrumque una an alternis mente informes; eodem res redit. nam cet." Totus ergo locus sic scribatur: Οὐκοῦν εἰ τὸ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν ἐστίν, οὐδεὶς ἄμα ἀμφότερά γε λέγων καὶ δοξάζων καὶ ἐφαπτόμενος ἀμφοῖν τῆ ψυχῇ εἶποι ἂν καὶ δοξάσειεν, ὡς τὸ ἕτερον ἕτερόν ἐστιν. ἐκτέον δέ σοι καὶ τὸ ῥῆμα περὶ τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τῶν ἐν μέρει, ἐπειδὴ ἕτερον τῶ ἑτέρῳ κατὰ ῥῆμα ταύτῳ ἐστιν. λέγω γὰρ cet. Itaque priores illae rationes, quibus alterum pro altero haberi possit, confutatae sunt; tertia paulo post (D) verbis Ἄλλὰ μὴν cet. falsa esse demonstratur.

p. 195 E: Τοῦτο μὴν ἔλεγον, ὅτι γινώσκων τὸν ἕτερον καὶ αἰσθανόμενος οὐδέποτε οἰήσεται cet. In hoc loco vitium inesse vidit iam Heindorfius, quod οἰήσεται subiecto caret, vel pro οἰήσεται inferri debuisset οἰήσομαι. Locus variis modis restitui potest. vel enim ante γινώσκων excidit ὅ, ut Heind. suspicatus est; vel ὅτι in ὅ mutandum, quod ma-

gis placet; vel denique post οὐδέποτε excidit οὐδείς, quod facile fieri potuit.

p. 199 B: μὴ γὰρ ἔχειν cet. In hoc loco, qui, sicut nunc legitur, procul dubio corruptus est, restituendo maximopere laborarunt Ipp., quorum opiniones enumerare supersedemus. Sufficiat simpliciter indicare, quid nobis videatur. Ergo locum sic scribamus: μὴ γὰρ ἔχειν τὴν ἐπιστήμην τοῦτου οἶόν τε, ἀλλ' ἑτέρων ἀντ' ἐκείνης (sc. ἔχειν οἶόν τε), ὅταν θηρεύων τινα ἐπιστήμην αὐτῶν ἀπ' αὐτοῦ διαπετομένων ἀντ' ἑτέρας ἑτέρων ἀμαρτῶν λάβῃ, ὅτε ἄρα τὰ ἔνδεκα δάδεκα ᾠήθη εἶναι, τὴν τῶν ἔνδεκα ἐπιστήμην ἀντὶ τῆς τῶν δάδεκα λαβῶν, τὴν ἐν ἑαυτῷ οἶον φάτταν ἀντὶ περιστέρως. Transpositis verbis ἀπ' αὐτοῦ et ἐπιστήμην, inseruimus αὐτῶν ante ἀπ' αὐτοῦ, quod literarum similitudine exciderit; αὐτῶν διαπετομένων est gen. absol.; ὅτε ἄρα . . . ᾠήθη est idem atque καὶ τότε ἄρα, neque haec verba cum Stallb. in glossematis suspicionem vocanda sunt. Possis etiam conicere: ὅταν θηρεύων τινα περὶ τοῦ ἐπιστήμην διαπετομένων cet., ut διαπετομένων scil: αὐτῶν sit gen. absol. qui saepius ita nude ponitur.

THESES.

I.

Plato in informanda perfecta πολιτεία praesertim Spartanæ reip. indolem attendisse videtur.

II.

Idem in democratica reip. forma adumbranda (l. VIII Reip.) Atheniensium potissimum civitatem ob oculos habuisse videtur.

III.

In Platonis Timæo p. 62 C — 65 E vestigia quaedam inesse hodiernæ doctrinæ de vi centripeta et centrifuga Stallbaumio assentimur.

IV.

Recte Cicero (de Orat. I. 52): » Plato, quum hæc (scil. quæ iustitiam spectant) exprimenda verbis arbitraretur, novam quandam finxit in libris civitatem: usque eo illa, quæ dicenda de iustitia putabat, a vitæ consuetudine et a civitatis moribus abhorrebant.»

V.

Vera est Platonis de Homero sententia (de Rep.

I. X. p. 595 C): εἰσε μὲν γὰρ τῶν κελῶν ἀπάντων
 τούτων τῶν τραχιῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν
 γενέσθαι.

VI.

Recte idem initium philosophiae repetit ex ad-
 miratione, Theaet. p. 155 D: μάλλιν γὰρ Φιλοσόφου
 τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν· οὐ γὰρ ἄλλη ἀρχὴ Φι-
 λосоφίας ἢ αὕτη.

VII.

Argumenta, quae in Phaedone Socrates pro im-
 mortalitate animorum affert, haud parum momenti
 inde acquirunt, quod in ipso perfectam quandam
 sapientis iamiam mortem obituri imaginem cernere
 videmur.

VIII.

Non omni ex parte vere de eloquentia praedicasse
 nobis videtur Crassus I. I. de Orat. c. 8: » Haec
 una res in omni libero populo maximeque in paca-
 tis tranquillisque civitatibus praecipue semper floruit
 semperque dominata est.»

IX.

Lycurgus non videtur scriptas leges reliquisse.

X.

Ἡ Φιλοχρηματικὴ inter praecipuas causas habenda
 est, quae perdiderunt Spartanam rempublicam.

XI.

Niebührio, Bekkero aliisque assentior, comitio-
 rum Curiatorum olim solos Patricios fuisse parti-
 cipes.

XII. Pellegrini opinio de diversa Patriciorum atque Plebeiorum religione satis firmis argumentis probari posse non videtur.

XIII. Orientalium philosophia arctissime coniuncta fuit cum religione.

XIV. Recte Heerenus (Handb. der Geschiedenis der oude Staten p. 581 vers. Belg.): «De geschiedenis toont, dat twee republieken niet naast elkander kunnen bestaan, zonder dat de eenè de andere ten onderbrengt of vernietigt.»

XV. In puerorum institutione moderanda nostris praesertim temporibus commendandum est illud: *ne multa, sed multum.*

XVI. Praeclare mathematicae disciplinae in institutione vis declaratur his Platonis verbis (l. VII Reip. p. 527 B): 'Ολκὸν ἄρα ψυχῆς πρὸς ἀληθείαν εἶναι ἂν καὶ ἀπεργαστικὴν Φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἀνασχῆναι ἂν νῦν κάτω οὐ δέον ἔχομεν.'